



Warszawa, dnia 23 lipca 2018 r.

Sygn. akt KR III R 6/18

DECYZJA nr KR III R 6/18

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Patryk Jaki

Członkowie Komisji:

Sebastian Kaleta, Łukasz Kondratko, Paweł Lisiecki, Jan Mosiński, Paweł Rabiej, Adam Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2018 r. na posiedzeniu sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia [] czerwca 2014 r., nr [znak:], dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Marszałkowskiej (dawna ul. Królewska 39), stanowiącej działkę ewidencyjną nr [], obręb [] dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie w Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr [] (dawne oznaczenie hip. nr []),

z udziałem Miasta Stołecznego Warszawy, M. [] M. [] M. [] oraz A. [] R. [] M. []

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4, 4b i 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2017 r. poz. 718 ze zm.; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) oraz art. 107 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r. poz. 1257, ze zm.; dalej: k.p.a.)

orzeka:

1. uchylić w całości decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia [] czerwca 2014 r., nr [] ;
2. przekazać sprawę Prezydentowi m.st. Warszawy do ponownego rozpatrzenia.

UZASADNIENIE

I.

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w związku z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2017 r., poz. 718 ze zm.), postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2018 r. wszczęła z urzędu postępowanie w sprawie o sygn. akt KR III R 6/18 dotyczącej Prezydenta m.st. Warszawy z dnia czerwca 2014 r., nr [znak:], dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Marszałkowskiej (dawna ul. Królewska 39), stanowiącej działkę ewidencyjną nr , obręb dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie w Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr . (dawne oznaczenie hip. nr). W dniu 16 kwietnia 2018 r. Komisja postanowiła zabezpieczyć postępowanie rozpoznawcze poprzez wpisanie do księgi wieczystej: KW nr ostrzeżenia o zakazie zbywania lub obciążania ww. nieruchomości. Również w dniu 16 kwietnia 2018 r. Komisja wydała postanowienie o zawiadomieniu właściwych organów administracji oraz sądów o wszczęciu postępowania rozpoznawczego. Jednocześnie Przewodniczący Komisji pismem z dnia 16 kwietnia 2018 r. zawiadomił o wszczęciu postępowania rozpoznawczego. Postanowienia z dnia 16 kwietnia 2018 r. oraz zawiadomienie o wszczęciu postępowania rozpoznawczego zostały udostępnione w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości w dniu 18 kwietnia 2018 r. Postanowienie Komisji o zabezpieczeniu postępowania rozpoznawczego zostało ogłoszone Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości w dniu 23 kwietnia 2018 r.

Komisja postanowieniem z dnia 21 maja 2018 r., działając na podstawie art. 123 § 1 w zw. z art. 75 § 1 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 oraz art. 27 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., dopuściła dowód z opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego na okoliczność ustalenia wartości rynkowej nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Marszałkowskiej (dawna ul. Królewska 39), stanowiącej działkę ewidencyjną nr , obręb dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie w Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr (dawne oznaczenie hip. nr , na daty: 2 lutego 2011 r. i 29 kwietnia 2014 r. (tj. daty zakupu roszczeń) oraz

czerwca 2014 r. (tj. wydania decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr ... - zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Postanowienie z dnia 21 maja 2018 r. zostało w tymże dniu ogłoszone Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości.

Komisja postanowieniem z dnia 30 maja 2018 r., działając na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., zwróciła się do Społecznej Rady z wnioskiem o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia ... czerwca 2014 r., nr ...

Postanowienie z dnia 30 maja 2018 r. zostało udostępnione w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości w dniu 4 czerwca 2018 r.

Zawiadomieniem z dnia 12 czerwca 2018 r., ze względu na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu, wyznaczono nowy termin rozpatrzenia sprawy (10 sierpnia 2018 r.). Zawiadomienie udostępniono w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości w dniu 13 czerwca 2018 r.

Następnie na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. zawiadomiono strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie ogłoszono w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 4 lipca 2018 r.

II

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości. Stan faktyczny i prawny nieruchomości do 1949 r.

1.1. Nieruchomość przy ul. Królewskiej 39 hip. nr ... znajdowała się na terenie objętym działaniem dekretu z dnia 26 października 1945r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz.U. Nr 50, poz. 279; dalej: dekret warszawski). Zgodnie z art. 1 powołanego dekretu grunt przedmiotowej nieruchomości przeszedł na własność Gminy m. st. Warszawy. Z dokumentów przedstawionych przez Archiwum Państwowe w Warszawie oraz dostępnych na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy pod adresem: <http://mapa.um.warszawa.pl/mapaApp/mapa?service=mapa> historyczna wynika, że budynek przy ul. Królewskiej 39 istniał przed wybuchem II Wojny Światowej i w jej trakcie został zniszczony. Na taki stan rzeczy wskazuje również Protokół

ogłędzin gruntu i znajdujących się na nim budynków, instalacji i urządzeń z dnia 16 czerwca 1947 r., w którym stwierdzono: „na posesji wszystkie budynki zniszczone plac pokryty zwałami gruzów”.

1.2. Tytuł własności przedmiotowej nieruchomości opisany jest w księdze hipotecznej pod nr W dziale II wykazu wpisem jawnym ujawnieni zostali jako współwłaściciele:

1. P z K i M , co do 1/16 części czyli 6,25 %;
2. S z M i M vel M , co do 2/16 części 12,50 %;
3. B z M i E , co do 7/20 części czyli 35%;
4. M i M , co do 3/16 części czyli 18,75%;
5. J i K co do 1/20 części czyli 5%;
6. K -S z M i M , co do 2/20 części czyli 10 %;
7. R i E i M co do 1/16 części czyli 6,25 %;
8. A i M , co do 1/16 części, czyli 6,25 %.

Brak w aktach sprawy informacji o obciążeniu przedmiotowej nieruchomości hipoteką na rzecz Banku Gospodarstwa Krajowego.

2. Wnioski dekretowe i objęcie gruntu w posiadanie przez gminę

2.1. Objęcie gruntu przez gminę nastąpiło w dniu 14 lipca 1947, tj. z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Nr 12 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy.

2.2. Postanowieniem z dnia 8 września 1947 r. Okręgowy Urząd Likwidacyjny w Warszawie przywrócił J i K i posiadanie 1/20 niepodzielnej części nieruchomości Nr Hip. , położonej w Warszawie przy ul. Królewskiej 39.

J i K w dniu 20 października 1947 r. złożyła wniosek o przyznanie odszkodowania lub placu zamiennego za część nieruchomości znajdującej się przy ul. Królewskiej 39 nr hip. . Wniosek ten został uznany przez Zarząd Miejski w m.st. Warszawie za wniosek o przyznanie prawa własności czasowej do ww. nieruchomości. W terminie określonym przez Zarząd Miejski w m.st. Warszawie J i D (primo voto K i) uiściła należną od wniosku o własność czasową opłatę 3.000 zł.

2.3. Zgodnie z protokołem Wojewódzkiego Oddziału Tymczasowego Zarządu Państwowego w Warszawie spisany w dniu 16 kwietnia 1946 r. J i L została wprowadzona w posiadanie 35 % nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Królewskiej 39 z zastrzeżeniem praw m. st. Warszawy wynikających z art. 1 i art. 2 dekretu warszawskiego. Wprowadzenie w posiadanie w dniu 16 kwietnia 1946 r. nastąpiło na podstawie tytułu wykonawczego Sądu Grodzkiego w Warszawie, Oddział I, z dnia lutego

1946 r. Nr oraz na podstawie art. 31 ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o majątkach upuszczonych i porzuconych (Dz. U.R.P. Nr 17 po. 97). Protokół poświadczyla za zgodność z oryginałem J.

Pismem z dnia 13 stycznia 1948 r. wnioski o przyznanie prawa własności czasowej do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Królewskiej 39 hip. nr złożyli:

- J. L., jako następca prawny swojej matki B. E. z domu M. w swoim imieniu,
- J. L. w imieniu i na rzecz R. E. a M.
- J. L. w imieniu i na rzecz R. E. M. jako następcy prawnego swej matki S. M. oraz brata A. M.
- M. M. w swoim imieniu, reprezentowany przez pełnomocnika adwokata A. S.
- M. M. w imieniu i na rzecz swej żony P. M. reprezentowany przez pełnomocnika adwokata A. S.

3. Stan faktyczny i prawny nieruchomości po wydaniu decyzji dekretowej przez Prezydium Rady Narodowej

3.1. Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie orzeczeniem administracyjnym z dnia lutego 1957 r., nr odmówiło przyznania B. z M. E., S. z M. M. vel M. i M. M. przyznania prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Królewskiej 39, hip. nr W uzasadnieniu wskazano, że korzystanie z gruntu nie da się pogodzić z przeznaczeniem terenu na cele użyteczności publicznej według opracowanego planu zagospodarowania przestrzennego.

3.2. Na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. z 1950r. Nr 14, poz. 130) grunt przedmiotowej nieruchomości stał się własnością Skarbu Państwa.

3.3. Z dniem 27 maja 1990 r. powyższy grunt stał się w części własnością Dzielnicy-Gminy Warszawa-Śródmieście, co potwierdził Wojewoda Warszawski decyzją nr 20740 z dnia 12 marca 1992 roku.

3.4. Zgodnie z treścią art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 15 marca 2002 r. o ustroju m.st. Warszawy (Dz.U. z 2002 r. Nr 41, poz. 361 z późn. zm.) grunt przedmiotowej nieruchomości stał się w części własnością Miasta Stołecznego Warszawy.

3.5. Wojewoda Mazowiecki decyzją z dnia 3 lutego 2006 roku nr 30/P/06 stwierdził nabycie z mocy prawa przez m.st. Warszawa własności działki ewidencyjnej nr 61/1.

4. Dziedziczenie/nabycie roszczeń

4.1. S. M. z domu M., która zmarła 20 czerwca 1929 r. w Warszawie miała dwóch synów: R. E. M. (M. i A. M. A. M. zmarł podczas II Wojny Światowej, zaś R. E. M. zmarł w dniu 24 lutego 2003 r. w B. w USA. R. M. pozostawił syna A. R. M.). Pozostawił także testament, w którym jako spadkobiercę wskazał syna A. R. M.

W dniu 31 marca 2007 r. A. M. skierował do A. R. M. pismo, w którym poinformował go o tym, że M. M. jest zainteresowany wykupieniem od niego roszczeń do 2/16 części działki położonej przy ul. Królewskiej w Warszawie, objętej księgą hipoteczną „W Mieście Stołecznem w Warszawie przy ul. Królewskiej i Marszałkowskiej pod nr ”.

W dniu 28 kwietnia 2007 r. adwokat A. M. przesłał na adres poczty elektronicznej A. M. projekt pełnomocnictwa dla A. M. do reprezentowania A. w M. przed sądem w sprawie spadkowej po jego ojcu R. E. M. vel M.. W załączeniu korespondencji znalazło się też potwierdzenie porozumienia w sprawie wykupu roszczeń do części działki położonej przy ul. Królewskiej 39 w Warszawie.

W dniu 10 czerwca 2007 r. adw. A. M. przesłał na adres poczty elektronicznej A. M. projekt porozumienia dotyczący sprzedaży części spadku pozostawionego w Polsce po A. i M. (M. za kwotę 100.000 USD).

W okresie od kwietnia 2007 r. do grudnia 2007 r. A. M. korespondował drogą elektroniczną z adw. A. M. w sprawie transakcji zbycia praw i roszczeń do nieruchomości położonej przy ul. Królewskiej w Warszawie oraz osób reprezentujących go w tej sprawie. W dniu 2 grudnia 2007 r. A. M. kierował do adw. A. M. wiadomość dotyczącą aktualnego stanu rozmów w sprawie umowy zbycia praw i roszczeń do nieruchomości położonej przy ul. Królewskiej 39. Poinformował, że posiada wszystkie żądane dokumenty z wyjątkiem aktu urodzenia. W treści zapewnił, że nie ma wątpliwości, co do jego obywatelstwa oraz przysposobienia go przez R. i M.

W dniu 10 listopada 2010 r. adw. A. M. jako pełnomocnik A. K., który został uznany za spadkobiercę wnioskodawcy dekretem J. L. wystąpił z wnioskiem o ustanowienie kuratora spadków nieobjętych po R. E. M. A. M., K. M. i S. M. W uzasadnieniu wniosku podał, że osoby wskazane we wniosku były współwłaścicielami nieruchomości położonej przy ul. Królewskiej 39, a wnioskodawca jest jedynym spadkobiercą po jednej z nich, tj. B. z M. E. Powołując się na posiadaną wiedzę stwierdził, że nic nie wskazuje na to, by spadki po wskazanych we wniosku osobach zostały objęte przez spadkobierców, którzy pozostają nieznanymi.

4.2. Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2010 r., sygn. akt Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie ustanowił kuratora spadków po: 1. K. S. M., córce J. C. vel C. z domu B. ostatnio zamieszkałej w S. P. w Brazylii, zmarłej 18 sierpnia 1995 roku w S. P. w Brazylii, 2. R. E. M., synu M. i S. ostatnio zamieszkałym w B. w USA, zmarłym 24 lutego 2003 r. w B. w USA, 3. S. M. z domu M. córce B. i J. z domu L., ostatnio zamieszkałej w Warszawie, zmarłej 20 czerwca 1929 roku w Warszawie, 4. A. M., synu M. i S. i zmarłym podczas II wojny światowej - w osobie adwokata T. i Ż. oraz nakazał Komornikowi Sądowemu sporządzenie spisu inwentarza.

Postanowieniem z dnia 1 maja 2013 r. w sprawie o sygn. akt Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie zezwolił na przystąpienie do dokonania czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu polegającej na zniesieniu wspólności praw i roszczeń do nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Królewskiej 39, dla której prowadzona była księga hipoteczna pod nazwą „W Mieście Stołecznym Warszawie przy ul. Królewskiej i Marszałkowskiej pod nr ” w ten sposób, by udziały: K. S. M. wynoszący 2/20 części, R. i E. M. wynoszący 1/16 części, S. M. wynoszący 2/16 części, A. M. wynoszący 1/16 części i J. D. wynoszący 1/20 przyznane zostały na wyłączną własność M. M. z jednoczesnym obowiązkiem zapłaty na rzecz adw. T. Ż. kuratora spadków nieobjętych po K. S. M. kwoty 10.200,00 złotych, R. E. M. kwoty 6.375,00 złotych, S. M. kwoty 12.750,00 złotych, A. M. kwoty 6.375,00 złotych i J. D. kwoty 5.100,00 złotych.

Postanowieniem z dnia [redacted] maja 2015 r. w sprawie o sygn. akt [redacted] Sąd na wniosek A [redacted] R [redacted] M [redacted] zmienił kuratora spadku ustanowionego dla K [redacted] S [redacted] M [redacted] J, R [redacted] E [redacted] i M [redacted] vel R [redacted] M [redacted] S [redacted] M [redacted] A [redacted] M [redacted], wyznaczonego w osobie adwokata T [redacted] Ż [redacted] na adwokata K [redacted] K [redacted].

Postanowieniem z dnia [redacted] stycznia 2017 roku, sygn. akt [redacted] Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie zmienił postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia [redacted] grudnia 2010 roku w sprawie o sygnaturze akt [redacted] i oddalił wniosek A [redacted] K [redacted] o ustanowienie kuratora spadku po zmarłych K [redacted] S [redacted] M [redacted], R [redacted]; E [redacted] M [redacted] vel R [redacted] M [redacted] S [redacted] M [redacted] z domu M [redacted], i A [redacted] M [redacted].

Sąd wskazał, że A [redacted] K [redacted] w dniu 16 lipca 2010 r. zbył na rzecz M [redacted] M [redacted] cały udział wynoszący 7/20 części we wszelkich prawach i roszczeniach do nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Królewskiej 39. Znajduje to potwierdzenie w treści aktu notarialnego z dnia [redacted] lipca 2010 r. Rep. A Nr [redacted] dokumentującego umowę sprzedaży, sporządzonego przed J [redacted] n R [redacted] notariuszem w Warszawie. Sąd ustalił, że w niniejszej sprawie nie zachodziła żadna z przesłanek przesądzających o nieobjęciu spadku po wskazanych spadkodawcach, bowiem spadkobierca jest znany. Nie bez znaczenia pozostaje, że nie tylko osoba spadkobiercy była znana wnioskodawca, ale również jej dane adresowe. Wobec tego nie można powiedzieć, że porozumienie ze się ze spadkobiercą napotykało na poważne trudności. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika nadto, aby mający świadomość dziedziczenia spadkobierca, tj. A [redacted] M [redacted] nie był w stanie objąć spadku. A [redacted] M [redacted] wiedział o tym, że jest spadkobiercą po R [redacted]; E [redacted] M [redacted]. Wskazuje na to treść rozmów prowadzonych między nim, a pełnomocnikiem procesowym wnioskodawcy w sprawie [redacted].

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z [redacted] marca 2018 r., sygn. akt [redacted] oddalił apelację M [redacted] M [redacted] M [redacted] od postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia [redacted] stycznia 2017 roku, sygn. akt [redacted].

4.2. Adwokat A [redacted] M [redacted] działając jako pełnomocnik A [redacted] K [redacted] wystąpił w dniu 3 października 2007 r., tj. po 13 latach od śmierci J [redacted] L [redacted] - o stwierdzenie nabycia spadku po ww. zmarłej przez A [redacted] K [redacted] na podstawie testamentu ustnego, oraz po 61 latach od śmierci B [redacted] E [redacted] z domu M [redacted] - o stwierdzenie nabycia spadku po ww. zmarłej przez jej córkę J [redacted] L [redacted].

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie postanowieniem z dnia stycznia 2009 r., sygn. akt stwierdził, że:

1. spadek po B z domu M zmarłej dnia 9 maja 1946 roku w Warszawie nabyła w całości na podstawie ustawy córka J . L
2. spadek po J L zmarłej dnia 30 września 1994 r. nabył A . K w całości.

Aktem notarialnym z dnia lipca 2010 r., Rep. A. nr sporządzonym w Warszawie przed notariuszem J. R , A , K zbył na rzecz M A M udział wynoszący 7/20 (35%) części w prawach i roszczeniach do nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Królewskiej 39 za kwotę 300.000 zł.

Aktem notarialnym z dnia lutego 2011 roku Rep. A. nr sporządzonym przed notariuszem w Warszawie B: J: , M A M sprzedał na rzecz M M M udział wynoszący 7/20 (35%) części w prawach i roszczeniach do nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Królewskiej 39 hip. nr . za cenę 38 500 zł.

4.3. Adwokat A M jako pełnomocnik A K wystąpił z wnioskiem o ustanowienie kuratora spadków nieobjętych po P Ł (M) z domu K .

Postanowieniem z dnia października 2010 roku, sygn. akt , Sąd Rejonowy dla Krakowa-Podgórze ustanowił kuratora spadku po zmarłej P: Ł (M:) z domu K w osobie adw. G K -B:

Postanowienia z dnia października 2013 roku, sygn. akt ; Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie zezwolił G K B kuratorowi spadku nieobjętego po P: Ł (M na przystąpienie do dokonania czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu polegającej na zniesieniu wspólności praw i roszczeń do nieruchomości położonej przy ulicy Królewskiej 39 w Warszawie w ten sposób, by udział P Ł z domu K przyznany został na wyłączną własność M: M M: za cenę 6.375,00 zł.

Aktem notarialnym z dnia kwietnia 2014 r. rep. A nr adw. G K -B zawarła umowę sprzedaży i zniesienia wspólności praw i roszczeń przysługujących P: Ł z domu K na rzecz M: M M: za cenę 6.375,00 zł.

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Podgórze w Krakowie postanowieniem z dnia 10 marca 2015 r. stwierdził, że spadek po P. Ł. z domu K. zmarłej dnia 17 maja 1977 r. w Krakowie, na podstawie ustawy nabył Skarb Państwa - w całości.

4.4. Pismem z 20 sierpnia 2010 r. adw. A. M. jako pełnomocnik A. K. wystąpił z wnioskiem o ustanowienie kuratora spadku nieobjętego po M. W. M.

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2011 roku, sygn. akt Sąd Rejonowy w Piasecznie ustanowił kuratora spadku po zmarłym M. W. M. w osobie adw. G. K. B.

Postanowienia z dnia 10 listopada 2011 r. Sąd Rejonowy w Piasecznie zezwolił G. K. -B. na sprzedaż udziału M. W. M. na rzecz M. M. M. kwotę 20.625 zł

Aktem notarialnym z dnia 10 kwietnia 2014 r. Rep. A. adw. G. K. B. zawarła umowę sprzedaży i zniesienia wspólności praw i roszczeń przysługujących M. W. M. na rzecz M. M. M. za cenę 20.625 zł.

4.5. Pismem z 20 grudnia 2010 r. adw. A. M. działając jako pełnomocnik A. K. wystąpił z wnioskiem o ustanowienie kuratora spadków nieobjętych po J. D. z domu K.

Postanowienia z dnia 10 marca 2011 roku, sygn. Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie ustanowił kuratora spadku po zmarłej J. D. z domu K. w osobie adw. T. Ż.

Postanowienia z dnia 10 maja 2013 r. Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie zezwolił adw. T. Ż. na sprzedaż udziału J. D. z domu K. w nieruchomości przy ul. Królewskiej 39 na rzecz M. M. M. za kwotę 5.100 zł

Aktem notarialnym z dnia 10 kwietnia 2014 r. Rep. A. adw. T. Ż. zawarł umowę sprzedaży i zniesienia wspólności praw i roszczeń przysługujących J. D. z domu K. na rzecz M. M. M. za cenę 5.100 zł.

5. Postępowanie przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Warszawie

5.1. Adwokat A. M. działający jako pełnomocnik A. K. wnioskiem z dnia 8 lipca 2009 r. zwrócił się do Samorządowego Kolegium

Odwoławczego w Warszawie o stwierdzenie nieważności orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie z dnia lutego 1957 r. nr . Wskazał, że A K jest jedynym spadkobiercą po B z M E zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia z dnia stycznia 2009 r. sygn. akt

Postanowieniem z dnia listopada 2009 r. nr Samorządowe Kolegium Odwoławcze zawiesiło z urzędu postępowanie administracyjne w przedmiotowej sprawie do chwili ustalenia następstwa prawnego po A M

Na skutek wniosku adwokata A M o ponowne rozpatrzenie sprawy, postanowieniem z dnia grudnia 2009 r. nr Kolegium uchyliło zaskarżone postanowienie i na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. zawiesiło postępowanie do czasu ustalenia następstwa prawnego po P z K / M S z M M vel M M; M , J. K K S M M i A M

5.2. Wnioskiem z dnia 26 lutego 2010 r. adwokat A M zwrócił się do Kolegium o podjęcie zawieszono postępowania. Do wniosku dołączył pełnomocnictwo sporządzone w dniu 24 lutego 2010 r. w formie aktu notarialnego przed notariuszem L. Z. i (Rep. A nr), zgodnie z którym adwokat A M działając jako pełnomocnik Pana S L. B tj. kuratora spadku nieobjętego po P z K M S z M M vel M M M J K , K ; S z M M i A M n oraz po R E M udzielił adwokatowi Tc Ż pełnomocnictwa do reprezentowania w postępowaniach administracyjnych toczących się w Polsce.

Pismem z dnia 30 marca 2010 r. adwokat A M działając jako pełnomocnik A K poinformował Kolegium, że pełnomocnictwo udzielone mu przez kuratora spadku S E zostało sporządzone w Nevis i zostało ono opatrzone klauzulą apostille, zgodnie z konwencją znoszącą wymóg legalizacji dokumentów, sporządzoną w Hadze dnia 5 października 1961 r. do której Saint Kitts i Nevis przystąpiła w dniu 14 listopada 1994 r., a Rzeczpospolita Polska od dnia 14 sierpnia 2005 r. Do pisma adv. A M dołączył tekst konwencji Haskiej z wykazem stron.

Postanowieniem z dnia maja 2010 r. nr Kolegium podjęło zawieszono postępowanie wskazując, że adv. A jako pełnomocnik A K złożył do akt sprawy akt notarialny stanowiący dowód ustanowienia A

M... kuratorem spadku nieobjętego po P... z K... M... S... i z
M... M... ej vel N... Mi... i M... J... K...
Ka... S... M... M... i Ar... i M... oraz po R...
E... M... a tym samym ustanowienia go przedstawicielem byłych współwłaścicieli
nieruchomości.

5.3. Decyzją z dnia ... czerwca 2010 r. nr ... Samorządowe Kolegium
Odwoławcze stwierdziło nieważność orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady
Narodowej w m.st. Warszawie z dnia ... lutego 1957 r. nr ... odmawiającego
przyznania B... z M... Er... S... z M...
M... vel M... i M... M... prawa własności czasowej do
gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Królewskiej 39. Kolegium uznało, że
w kwestionowanym orzeczeniu administracyjnym Prezydium Rady Narodowej w m.st.
Warszawie nie wskazało planu zagospodarowania przestrzennego ustalającego przeznaczenie
przedmiotowej nieruchomości i w żaden sposób nie wyjaśniło, w jaki sposób dotychczasowi
właściciele chcieli korzystać z nieruchomości oraz dlaczego to korzystanie nie dało się
pogodzić z przeznaczeniem nieruchomości. Uchybienia te stanowią rażące naruszenie art. 7
ust. 2 dekretu i są podstawą do stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego.

5.4 W dniu 2 października 2014 r. A... R... i M... złożył do Sądu
Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie wiosek o otwarcie i ogłoszenie
testamentu i stwierdzenie nabycia spadku po R... M... zmarłym w dniu 24 lutego
2003 r. w B... USA.

W dniu 14 października 2014 r. pełnomocnik procesowy A... R... i M... w
osobie adwokata H... K... uzyskał z Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy
informację o ustanowieniu kuratora spadku po R... E... M... vel R...
M... mocą postanowienia z dnia ... grudnia 2010 r. w sprawie o sygn. akt ... oraz
że kurator uzyskał zezwolenie na dokonanie czynności przekraczających zakres zwykłego
zarządu majątkiem spadkowym.

5.5. Pismem z dnia 20 listopada 2014 r. A... R... M... prezentowany
przez pełnomocnika adwokata H... K... wniósł o stwierdzenie nieważności
decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia ... czerwca 2010 r. nr ...
Podkreślił, że jako jedyny spadkobierca po R... E... M...
vel R... M... zmarłym w dniu 24 lutego 2003 r. w B... nie brał udziału w
postępowaniu o stwierdzenie nieważności orzeczenia administracyjnego bez własnej winy.

Ponadto w postępowaniu nie występował prawidłowo ustanowiony reprezentant byłych właścicieli Królewskiej 39.

Na poparcie swoich twierdzeń wskazał, że kurator spadku po K. S. z M. R. E. M. i A. M. został ustanowiony dopiero w dniu 1 grudnia 2010 r. w osobie T. Ż. postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w sprawie a kurator spadku po J. D. w osobie Tomasza Ż. został ustanowiony w dniu 1 marca 2011 r. postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w sprawie o sygn. akt . Powyższe wskazuje na to, że w postępowaniu zakończonym decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia czerwca 2010 r. byłych właścicieli nieruchomości nie reprezentował kurator spadku ustanowiony zgodnie z właściwymi przepisami, ustanowienie kuratora nastąpiło bowiem najwcześniej z dniem 1 grudnia 2010 r. Decyzja ta została skierowana do osoby nie mogącej być pełnomocnikiem, albowiem osoby, które rzekomo reprezentował były osobami zmarłymi, zaś w postępowaniu nie uczestniczyła osoba uprawniona do reprezentacji dawnych właścicieli nieruchomości przy ul. Królewskiej 39.

5.6. Decyzją z dnia 1 lutego 2015 r., nr Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie stwierdziło nieważność swojej decyzji z dnia 1 czerwca 2010 r., nr . Kolegium powołując na treść art. 156 § 1 k.p.a. wskazało, że decyzja z dnia 1 czerwca 2010 r. została skierowana do osób zmarłych: P. z K. M. S. z M. M. vel M. , M. M. , J. / K. K. S. z M. M. A. M. oraz R. M. na ręce reprezentującego ich adw. T. Ż. . Prowadzenie postępowania administracyjnego w stosunku do osoby zmarłej i wydanie decyzji ocenione być musi jako rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy wystąpił A. / R. M. wskazując, że nie kwestionuje on rozstrzygnięcia, czy też ustaleń faktycznych poczynionych przez organ, jednakże w uzasadnieniu decyzji zabrakło stwierdzenia, że w postępowaniu w ogóle nie występowała osoba uprawniona na prawach strony mogąca wykazać się legitymacją do zastępowania dawnych właścicieli przedmiotowej nieruchomości.

Jednocześnie z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy wystąpił adw. A. M. jako pełnomocnik M. M. M. wskazując szereg zarzutów dotyczących wszczęcia postępowania na wniosek podmiotu, który nie mógł być

stroną, albowiem nie wykazał on następstwa prawnego poprzez przedstawienie orzeczenia właściwego sądu powszechnego polskiego o uznaniu orzeczenia sądu zagranicznego albo stwierdzającego nabycie spadku, a także pominięcie postanowień sądów powszechnych o ustanowieniu kuratorów spadku, zgodzie na dokonanie przez tych kuratorów czynności przekraczających zwykły zarząd w odniesieniu do udziałów do nieruchomości przy ul. Królewskiej 39 w Warszawie oraz faktu nabycia przez M . M . M . całości praw i roszczeń do tej nieruchomości.

Decyzją z dnia maja 2015 r. nr . Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie utrzymało w mocy decyzję własną z dnia lutego 2015 r., nr . W uzasadnieniu wskazano, że decyzja z dnia czerwca 2010 r. została skierowana do osób zmarłych, co przesądza o jej nieważności.

5.7. Powyższą decyzję zaskarżył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie adwokat A M działający jako pełnomocnik M M M. Zarzucił wszczęcie i prowadzenie postępowania na wniosek osoby nieuprawnionej, która nie udowodniła prawidłowo swojego następstwa prawnego po R E M

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia sierpnia 2015 r. sygn. akt . uchylił zaskarżoną decyzję Kolegium oraz decyzję ją poprzedzającą.

Sąd stwierdził, że organ prawidłowo wszczął postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia czerwca 2010 r. Braku interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym, jeśli taki interes ma wynikać z następstwa po byłym właścicielu nieruchomości (art. 28 k.p.a.), nie można, zdaniem Sądu utożsamiać z czasowym brakiem postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku.

Naczelnny Sąd Administracyjny wyrokiem z stycznia 2018 r. sygn. akt . oddalił skargę kasacyjną M M M od ww. wyroku WSA w Warszawie z dnia sierpnia 2015 r.

6. Decyzja reprivatyzacyjna.

Decyzją z dnia czerwca 2014 r. nr . Prezydent m.st. Warszawy: - w pkt 1 ustanowił prawo użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu o powierzchni 466 m², opisanego w ewidencji jako działka nr . z obrębu

położonego w Warszawie przy ulicy Marszałkowskiej, dla którego prowadzona jest księga wieczysta Nr _____ na rzecz M: _____ i M _____ M: _____

- w pkt 2 ustalili czynsz symboliczny z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu opisanego w punkcie 1 w wysokości 466,00 PLN netto płatny z góry w terminie do dnia 31 marca każdego roku na konto Urzędu Dzielnicy Śródmieście m. st. Warszawy. Czynszu symbolicznego nie pobiera się za rok, w którym zostanie ustanowione prawo użytkowania wieczystego;

- w pkt 7 decyzji stwierdzono, że użytkownik wieczysty obowiązany jest korzystać z nieruchomości w sposób zgodny z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego - w przypadku jego uchwalenia. Umowa o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste zostanie zawarta pod następującymi warunkami do których spełnienia nabywca zobowiąże się w treści umowy o oddaniu gruntu w użytkowanie wieczyste:

- w umowie o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste strona złoży oświadczenie o ustanowieniu nieodpłatnie, na czas nieoznaczony, ograniczonego prawa rzeczowego,

- prawa użytkowania na rzecz m. st. Warszawy w związku z istniejącym tunelem metra, które wykonywane będzie poprzez prawidłową eksploatację, prawo dostępu do wybudowanych urządzeń w celu ich utrzymania, konserwacji, remontów, modernizacji oraz usuwaniu awarii i zagrożeń w korzystaniu, naprawie, przebudowie i rozbudowie tuneli metra. Ponadto użytkownik uprawniony będzie do wyłącznego rozporządzenia wybudowanymi urządzeniami związanymi z infrastrukturą metra a nabywca zagwarantuje, iż użytkownik będzie posiadał prawo własności wszystkich urządzeń związanym z infrastrukturą metra,

- strona zobowiąże się do niedokonywania samowolnych zmian w zakresie lokalizacji i posadowienia elementów nadziemnych i podziemnych związanych z infrastrukturą metra, które zlokalizowane zostaną na gruncie oddawanym w użytkowanie wieczyste,

- strona nie będzie zgłaszać w przyszłości zgłaszać żadnych roszczeń wynikających z oddziaływania linii metra,

- strona zagwarantuje użytkownikowi prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane.

- w pkt 8 decyzji stwierdzono, że użytkownik wieczysty w umowie o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste złoży oświadczenie, że w przypadku ziszczenia się warunku polegającego na wydaniu przez właściwy organ decyzji o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego nieruchomości opisanej w pkt 1 we własność oraz nastąpienia tego przekształcenia, obciąży nieruchomość oznaczoną jako działka ewidencyjna nr _____ z obrębu _____ prawem użytkowania opisanym w pkt 7.

zawierającego kopie dokumentów dotyczących nieruchomości w Warszawie przy ul. Królewskiej 39 hip. tj.: „Warszawa Śródmieście. Fragment między ulicami: Królewska, Marszałkowska, Próżna, Zielna”, 1945-1946 (4 kopie); 72/25 Biuro Odbudowy Stolicy, sygn. 7724 „[Warszawa. Inwentaryzacja zniszczeń]”, k. 38 (1 kopia); Biuro Odbudowy Stolicy, sygn. 7650 „Oznaczenia do tablic zniszczeń Warszawy” - „legenda” do sygnatur 7028 i 7724 (2 kopie); 72/25 Biuro Odbudowy Stolicy, sygn. 8341 72/25 Biuro Odbudowy Stolicy, sygnatura 8341 „Zdjęcia lotnicze Warszawy i najbliższych okolic - seria 38”, 1945 rok - zdjęcie 132 (1 kopia); 72/2078 Kolekcja materiałów teledetekcyjnych, fragment fotoplanu „Warszawa” z 1935 r., skala ok. 1:2500, sygn. F2/slwl (1 kopia); 72/2078 Kolekcja materiałów teledetekcyjnych, fragment fotoplanu „Warszawa” z 1945 r., skala ok. 1:2500, sygn. F3/slwl (1 kopia), pisma Szefa Obrony Cywilnej Kraju z dnia 1 czerwca 2018 r. nr I 3, pisma Wojewody Warszawskiego z dnia 1 czerwca 2018 r. nr 1, pisma Metra Warszawskiego sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie z dnia 1 lipca 2018 r. nr 1, pisma Metra Warszawskiego sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie z dnia 1 lipca 2018 r. nr 2, pisma Metra Warszawskiego sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie z dnia 1 lipca 2018 r. nr 3

III

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

- 1. Decyzja reprivatyzacyjna została wydana z rażącym naruszeniem zasady prawdy obiektywnej, pomimo nieustalenia posiadania nieruchomości warszawskiej przez dotychczasowych właścicieli.**

1.1. Komisja ustaliła, że w toku postępowania prowadzonego z wniosku dekretowego naruszono przepisy art. 30 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4b ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Prezydent m.st. Warszawy rażąco naruszył prawo, tj. art. 7, art. 77 § 1, art. 107 § 3 k.p.a. w związku z art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz. U. 279 oraz z 1985 r. poz. 99, dalej dekret), poprzez nieustalenie przesłanki posiadania gruntu przez dotychczasowego właściciela lub następcę prawnego dawnego właściciela w chwili złożenia wniosku dekretowego.

Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, w której uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości, jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została

wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Stosownie do treści art. 30 ust. 1 pkt 4b ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, w której uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości, jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana pomimo nieustalenia posiadania nieruchomości warszawskiej przez dotychczasowego właściciela lub jego następców prawnych, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu.

1.2. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że negatywna przesłanka w postaci „rażącego naruszenia prawa” winna być rozumiana szeroko, obejmując swoim zakresem przepisy prawa materialnego, procesowego oraz przepisy o charakterze ustrojowym (tak: J. Borkowski, w: B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, 2009, s. 599). Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie, w wyroku z dnia 8 maja 2014 r. (sygn. akt II SA/Rz 194/14, SIP Legalis): „(...) Naruszenie prawa to naruszenie prawa materialnego, procesowego, oraz przepisów o charakterze ustrojowym i kompetencyjnym. Można wobec tego stwierdzić, że chodzi o wszystkie normy prawne regulujące działanie administracji publicznej w indywidualnych sprawach, niezależnie od tego, z jakich przepisów prawa się wywodzą”. Nie ulega zatem wątpliwości, że naruszenie prawa procesowego może przybierać formę „rażącego naruszenia”. Jak zauważa zaś B. Adamiak: „(...) W przepisach procesowego prawa administracyjnego zawartych w kodyfikacjach tego prawa (k.p.a. i o.p.) oraz w ustawach szczególnych przyjęta jest regulacja nakazanych czynności procesowych organów administracji publicznej. Ustanowienie *expressis verbis* w przepisie prawa czynności procesowych nakazanych pozbawia organ administracji publicznej oceny zasadności ich podjęcia. Organ administracji publicznej obowiązany jest przy rozpoznaniu sprawy podjąć czynność procesową nakazaną prawem. Naruszenie tego nakazu prawnego stanowi ciężkie, kwalifikowane naruszenie przepisu prawa, które należy zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa obwarowane sankcją nieważności decyzji administracyjnej” (B. Adamiak, Gradacja naruszenia prawa procesowego prawa administracyjnego, PiP 2012, nr 3, s. 49-50).

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że organ prowadzący postępowanie ma tak ustalić stan faktyczny sprawy, aby był on zgodny z rzeczywistością. W szczególności jest obowiązany dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnego przypadku na podstawie analizy całego materiału dowodowego, a stanowisko wyrażone w decyzji uzasadnić w sposób wymagany przez przepisy k.p.a. (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 maja 1981 r., sygn. akt SA 810/81, ONSA 1981, nr 1, poz. 45). Z kolei zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 1994 r., (sygn. akt III ARN 55/94, OSNAPiUS 1995, nr 7, poz. 83): „(...) jako dowolne należy

traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całości materiału dowodowego (art. 80 k.p.a.), zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący (art. 77 § 1 k.p.a.), a więc przy podjęciu wszystkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści (art. 7 k.p.a.)”. Jak zauważył natomiast Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2013 r. (sygn. akt II GSK 926/12, SIP Legalis): „(...) rażące naruszenie przepisów postępowania regulujących kwestię ustaleń faktycznych sprawy można by rozważać w sytuacji, gdyby organ w sposób oczywisty nie poczynił takich ustaleń, bądź gdyby całkowicie uchylił się od rozpatrzenia materiału dowodowego sprawy”.

1.3. Obowiązkiem organu administracji publicznej jest podjęcie działań w celu dojścia do prawdy materialnej (obiektywnej). W postępowaniu administracyjnym konieczne jest podjęcie wszelkich czynności niezbędnych do wyjaśnienia stanu faktycznego, mając na uwadze interes społeczny oraz słuszny interes obywateli (art. 7 k.p.a.), a także wyczerpujące zebranie i rozważenie materiału dowodowego (art. 77 § 1 k.p.a.). W konsekwencji organ administracji w uzasadnieniu faktycznym decyzji powinien w szczególności wskazać fakty, które uznał za udowodnione, dowody, na których się oparł, oraz przyczyny, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś w uzasadnieniu prawnym – wyjaśnić podstawy prawne decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa (art. 107 § 3 k.p.a.).

1.4. Komisji ustaliła, że Prezydent m.st. Warszawy dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa w postaci naruszenie dyspozycji przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego art. 7 k.p.a., art. 77 § 1 k.p.a. oraz art. 107 § 3 k.p.a. Prezydent m.st. Warszawy, wydając decyzję w dniu ... czerwca 2014 r., nr ... nie podjął wszelkich czynności niezbędnych do wyjaśnienia stanu faktycznego, w szczególności poprzez zgromadzenie wyczerpującego materiału dowodowego potrzebnego do wydania ostatecznej decyzji reprivatyzacyjnej. W toku przedmiotowego postępowania nie została w ogóle zbadana pozytywna przesłanka, wprost wynikająca z treści art. 7 ust. 1 dekretu, w postaci posiadania gruntu. Jest to okoliczność, mająca kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy z wniosku dekretowego. Prezydent m.st. Warszawy nie podjął żadnych czynności zmierzających do wyjaśnienia tej okoliczności, naruszając w ten sposób postanowienia zawarte w art. 7 k.p.a. oraz w art. 77 § 1 k.p.a., poprzez nieustalenie stanu faktycznego sprawy w celu dojścia do prawdy materialnej, na co ewidentnie wskazuje uzasadnienie decyzji z dnia ... czerwca 2014 roku.

1.5. Zgodnie z treścią przepisu art. 7 ust. 1 dekretu dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu, lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie – użytkownicy gruntu mogą w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną. Stosownie do ust. 2 wyżej przywołanego artykułu, gmina uwzględni wniosek, jeżeli korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela da się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zabudowania, a jeżeli chodzi o osoby prawne – ponadto, gdy użytkowanie gruntu zgodnie z jego przeznaczeniem w myśl planu zabudowania nie pozostaje w sprzeczności z zadaniami ustawowymi lub statutowymi tej osoby prawnej.

Przepis art. 7 ust. 1 i 2 dekretu zawiera pozytywne przesłanki, które muszą wystąpić łącznie, aby wniosek dekretowy mógł zostać rozpoznany na korzyść dotychczasowego właściciela, następców prawnych właściciela lub osób prawa jego reprezentujących. Są nimi: posiadanie gruntu w dacie złożenia wniosku, złożenie wniosku w przepisany sześciomiesięcznym terminie oraz korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela dające się pogodzić z przeznaczeniem tego gruntu według planu zabudowania (zagospodarowania przestrzennego) (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 stycznia 2002 r., sygn. akt I SA 1482/00, Legalis Numer 80488; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt Kp 3/15, MP 2016, poz. 794, www.trybunal.gov.pl, OTK Seria A 2016, poz. 66; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 24 lutego 2010 r., sygn. akt I SA/Wa 1942/09, publ.: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Zgodnie ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego, wyrażonym w wyroku z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt Kp 3/15 „Określając wynikające z art. 7 ust. 1 i 2 dekretu warszawskiego przesłanki roszczenia o ustanowienie prawa rzeczowego, nie można pominąć żadnego z elementów treści tych przepisów. Art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego jako uprawnionych wskazuje wprawdzie „dotychczasowego właściciela gruntu” i „jego prawnego następcę”, jednocześnie jednak możliwość zgłoszenia przez nich wniosku o przyznanie prawa rzeczowego wyraźnie uzależnia od posiadania gruntu; verba legis: „Dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu”. Przepis uprawnia do złożenia wniosku także osoby „ich prawa reprezentujące”, w tym wypadku nie stawiając wymogu posiadania nieruchomości. Z porównania określenia obu kategorii

uprawnionych wynika, że druga kategoria uprawnionych do zgłoszenia wniosku obejmuje przedstawicieli ustawowych i pełnomocników (uprawnieni formalnie) właścicieli i ich następców prawnych (uprawnieni materialnie), którzy – dla skuteczności wniosku – musieli być posiadaczami gruntu.” Nadto Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że „o pozycji wnioskodawcy decydowała treść art. 7 ust. 2 dekretu warszawskiego, z którego można wyczytać obowiązek gminy uwzględnienia wniosku, jeśli zachodzi wskazana w przepisie przesłanka pozytywna (posiadanie gruntu) i nie zachodzi przesłanka negatywna (sprzeczność z planem zabudowy).” (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt Kp 3/15, MP 2016, poz. 794, www.trybunal.gov.pl, OTK Seria A 2016, poz. 66).

1.6. Z przywołanego powyżej orzecznictwa wynika, że jedną z przesłanek pozytywnego rozpoznania wniosku jest posiadanie gruntu w dacie złożenia wniosku. Samo posiadanie musi być rozumiane zgodnie z ówczesnymi przepisami prawa rzeczowego. Posiadaczem rzeczy – zgodnie z art. 296 § 1 dekretu dnia 11 października 1946 r. – Prawo rzeczowe (Dz.U. Nr 57 poz. 319, dalej: dekret – Prawo rzeczowe) jest ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel. Treść posiadania oprócz elementu faktycznego władania rzeczą (*corpus*) określa również element woli – zamiar władania rzeczą dla siebie jak właściciel (*animus rem sibi habendi cum animo domini*). Obok posiadania wymieniony dekret przewidywał instytucję posiadania prawa. W myśl art. 296 § 2 dekretu – Prawo rzeczowe, kto rzeczą faktycznie włada w zakresie, odpowiadającym treści użytkowania, służebności, zastawu, prawa najmu lub dzierżawy albo innego prawa, z którym łączy się władza nad rzeczą, jest posiadaczem prawa, którego treści jego władza faktyczna odpowiada. Z art. 297 dekretu – Prawo rzeczowe wynika, że dzierżenie tym różni się od posiadania, że dzierżyciel nie ma woli posiadania rzeczy dla siebie, lecz włada faktycznie rzeczą w imieniu innej osoby, a nie dla siebie (*animus possidendi rem pro alieno, animum detendi*). Również na dzierżenie oprócz wspomnianego elementu woli składa się faktyczne władanie rzeczą (*corpus*), które przedstawia się – na zewnątrz – tak samo, jak posiadanie.

Przepis art. 298 dekretu – Prawo rzeczowe wprowadził domniemanie prawne, że osoba, która rzeczą faktycznie włada, jest posiadaczem. Posiadanie to rodzaj faktycznego władztwa nad rzeczą, na które składają się dwa elementy: fizyczny - *corpus*, polegający na władaniu rzeczą i psychiczny - *animus*, polegający na woli wykonywania władztwa dla siebie. „*Corpus* oznacza, że dany podmiot znajduje się w sytuacji, która daje mu możliwość władania rzeczą w taki sposób, jak mogą to czynić te podmioty, którym przysługuje do rzeczy określone prawo” (tak: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 10 maja 2016 r., sygn. akt I SA/Kr 364/16).

W orzecznictwie wyrażone zostało stanowisko, że do uznania, iż wnioskodawca pozostawał w posiadaniu gruntu na dzień złożenia wniosku, wystarczającym było sprawowanie faktycznego władztwa przez byłych właścicieli. „(...) [b]yłemu właścicielowi gruntu, stanowiącego własność Państwa z mocy dekretu (...), którego wniosek o przyznanie mu na tym gruncie prawa wieczystej dzierżawy (użytkowania wieczystego), złożony we właściwym terminie, nie został załatwiony, przysługuje prawo korzystania z tego gruntu, jeżeli pozostaje on w tym gruncie w faktycznym związku gospodarczym, a grunt ten nie został przekazany przez organ administracji państwowej osobie trzeciej”. Nadto „[o]soba władająca gruntem za milczącą lub wyraźną zgodą państwa jako właściciela – ze względu na to, że pozwolono jej na posiadanie i korzystanie z gruntu - ma pozycję posiadacza zależnego w rozumieniu art. 336 KC” (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1971 r., sygn. akt III CZP 99/70, OSNC nr 2/1972, poz. 22).

Kontynuując problematykę posiadania gruntu przez wnioskodawcę, zauważyć należy, że „objęcie gruntu w posiadanie” przez gminę następowało przez akt formalny, a mianowicie – podane do publicznej wiadomości ogłoszenie Zarządu Miejskiego (por. § 1 rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 27 stycznia 1948 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie obejmowania w posiadanie gruntów przez gminę m.st. Warszawy, Dz.U. Nr 6, poz. 43), nie zaś przez fizyczne objęcie rzeczy we władanie przez służby miejskie. Grunt mógł zatem pozostawać we władaniu faktycznym dotychczasowego właściciela, który z niego korzystał, mimo dokonania przez gminę formalnego aktu objęcia go w posiadanie, co odpowiada rozróżnieniu posiadania zależnego i samoistnego (art. 336 KC). (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt Kp 3/15, MP 2016, poz. 794, www.trybunal.gov.pl, OTK Seria A 2016, poz. 66).

Przytoczone powyżej orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego jednoznacznie wskazuje, że Trybunał utożsamiał spełnienie warunku „posiadania gruntu” z faktycznym władztwem nad nieruchomością objętą działaniem dekretu. Należy mieć jednak na uwadze, że ówczesne przepisy nie zawierały kategorii dotyczącej posiadania samoistnego ani zależnego lecz zgodnie z koncepcją romańską – posiadanie rzeczy (prawa własności) i praw tj. posiadania w zakresie innych praw niż własność.

W doktrynie prawa oraz w judykaturze zarysował się przeważający pogląd, że posiadanie, pomimo iż jest stanem faktycznym, mieści się w pojęciu mienia (tak. m.in. Stanisław Rudnicki, *Nieruchomości. Problematyka prawna*, Warszawa 2004, s. 143, oraz uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1993 r., sygn. akt III CZP 1/3, OSNCP 1993, nr 10, poz. 170), na którą powołuje się w wyżej wymienionej pracy

autor. Należy zwrócić uwagę, iż za objęciem posiadania przemawiają głównie okoliczności, iż z posiadaniem powiązane są skutki prawne o charakterze majątkowym i to nie tylko w sferze prawa cywilnego oraz fakt, iż posiadanie w ramach całego systemu prawa cywilnego nie jest wolne od cech instytucjonalnych, wskazujących na związki posiadania ze sferą praw podmiotowych. (...) Konsekwencją braku posiadania było niewątpliwie to, iż nawet gdyby wniosek o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu w trybie dekretowym został przez niego złożony podlegał on odrzuceniu jako pochodzący od osoby nieuprawnionej. Ustawodawca wykluczył bowiem po myśli art. 7 ust. 1 i 2 dekretu z kręgu osób uprawnionych do złożenia wniosku osoby, które nie posiadały gruntu w dacie złożenia wniosku (konkluzja taka wynika również z tezy przywoływanego już powyżej wyroku NSA z dnia 17 stycznia 2002 r.).

1.7. Wymóg posiadania nieruchomości przez właściciela uprawnionego do wystąpienia z wnioskiem o przyznanie mu prawa do gruntu jest następstwem wprowadzenia do systemu prawa zasady, iż majątkiem opuszczonym jest wszelki majątek (ruchomy i nieruchomy) osób, które w związku z wojną rozpoczętą 1 września 1939 r. utraciły jego posiadanie, a następnie go nie odzyskały (tak art. 1 ust. 1 ustawy Krajowej Rady Narodowej z dnia 6 maja 1945 r. o majątkach opuszczonych i porzuconych [Dz.U. Nr 17 poz. 97] i art. 1 ust. 1 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich [Dz.U. Nr 13 poz. 87]). Wolą prawodawcy było zatem przyznanie roszczenia restytucyjnego wnioskodawcom, którzy – mimo przejścia własności gruntu na podmiot publiczny i mimo formalnego objęcia przezeń gruntu w posiadanie – zachowali faktyczne władztwo nad gruntem. W założeniu prawodawcy zatem roszczenie nie przysługiwało dotychczasowemu właścicielowi, jeśli nie władał gruntem. Faktyczne władztwo nad gruntem mogło przejawiać się w różny sposób, przykładowo poprzez (współ)decydowanie i (współ)finansowanie odbudowy, zachowanie lokalu i zamieszkiwanie w nim, płacenie danin publicznych. Dlatego o posiadaniu można mówić jedynie w przypadku tych dawnych właścicieli, którzy pomimo wydania dekretu warszawskiego i formalnym objęciu w posiadanie gruntu przez Gminę m.st. Warszawę, władali na dzień złożenia wniosku dekretowego gruntem, jakby byli ich posiadaczami, płacąc podatki i spełniając inne świadczenia, pobierając pożytki z tego gruntu jak np. czynsze (zob. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 marca 1971 r., sygn. akt III CZP 99/70, OSNC nr 2/1972, poz. 22). Jednocześnie stwierdzić można, że „osoba władająca gruntem za milczącą lub wyraźną zgodą państwa jako właściciela – ze względu na to, że pozwolono jej na posiadanie i korzystanie z gruntu, miała na dzień złożenia wniosku dekretowego pozycję posiadacza prawa (art. 296 § 2 dekretu – Prawo rzeczowe; obecnie

posiadacza zależnego w rozumieniu art. 336 k.c.” (zob. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 marca 1971 r., sygn. akt III CZP 99/70, OSNC nr 2/1972, poz. 22; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 lipca 2016 r., sygn. akt Kp 3/15).

1.8. W wyroku z dnia 17 stycznia 2002 r. Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że „dekret ten, chociaż restrykcyjny dla właścicieli nieruchomości, to jednocześnie ustanawiał sztywne reguły, w których należało uwzględnić wnioski o przyznanie prawa własności czasowej (użytkowania wieczystego) do gruntu, jeżeli zostały spełnione przesłanki wymienione w treści art. 7 ust. 1 i 2 dekretu.” (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 stycznia 2002 r., sygn. akt I SA 1482/00). Po pierwsze, dotychczasowy właściciel musiał posiadać grunt w dacie złożenia wniosku w przypisanym prawem terminie. Po drugie, korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela dawało się pogodzić z przeznaczeniem tego gruntu według planu zabudowania (zagospodarowania przestrzennego) (tak: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 stycznia 2002 r., sygn. akt I SA 1482/00, opubl. LEX nr 81770). O ile druga z przesłanek pozostaje w chwili obecnej poza sferą zainteresowania, to kwestia posiadania gruntu ma wpływ na prawidłowość wnioskowania w sprawie niniejszej. Z posiadaniem gruntu związane było immanentnie uprawnienie przyznane właścicielowi do złożenia wniosku w trybie art. 7 ust. 1 dekretu.

1.9. Wbrew treści art. 7 ust. 1 i 2 dekretu w dotychczasowej praktyce reprzywatyzacyjnej nie uznawano przesłanki posiadania jako uprawniającej do występowania z wnioskiem o prawo do gruntu pod budynkiem – uważając błędnie, że skoro własność prawnie to „więcej”, to brak jest podstaw do badania sprawy posiadania, ponieważ właściciel „z automatu” jest posiadaczem. Celem dekretu było stymulowanie odbudowy także przez skłanianie właściciela, aby zajął się odbudową i korelacji tego aktu z innymi powojennymi aktami dotyczącymi nieruchomości porzuconych, opuszczonych i poniemieckich. Wymóg posiadania nieruchomości przez właściciela uprawnionego do wystąpienia z wnioskiem o przyznanie im prawa do gruntu wynikał z systemowego założenia wiążącego się z wywołanej wojną migracji ludności i istnieniem majątków opuszczonych i porzuconych (tak ustawa z 1945 zastępujący ją dekret z 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich). Chodziło bowiem o to, aby skłonić właścicieli (których wojna rozproszyła, przez co utracili oni władanie nieruchomością) do obejmowania posiadania domów, ich odbudowy lub przynajmniej usunięcia gruzu. Dopiero po odzyskaniu posiadania warszawski właściciel mógł skierować wniosek o przyznanie prawa dzierżawy/zabudowy gruntu pod budowlą. Celem dekretu warszawskiego było stymulowanie odbudowy, także przez właścicieli budynków, którzy tę odbudowę mogli zapewnić. Dlatego też wymaganie posiadania (jako stanu

faktycznego) po stronie dotychczasowego właściciela – było jak najbardziej racjonalne. (zob. prof. Ewa Łętowska w artykule „Mechanizm działania dekretu Bieruta. Dlaczego była potrzebna przesłanka posiadania?”, <http://konstytucyjny.pl/mechanizm-dekretu-bieruta-dlaczego-potrzebna-byla-przeslanka-posiadania/>).

1.10. Prowadząc postępowanie administracyjne w przedmiocie rozpoznania wniosku dekretowego, Prezydent m.st. Warszawy był obowiązany podjąć wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy oraz do załatwienia sprawy, w tym również poczynienia ustaleń dotyczących posiadania nieruchomości na chwilę złożenia wniosku przez dawnych współwłaścicieli, zwracając przy tym uwagę, aby został w sprawie uwzględniony interes społeczny i słuszny interes obywateli.

Materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy wskazuje, iż w rozpoznawanych przypadkach Prezydent m.st. Warszawy nie poczynił ustaleń, czy została spełniona przesłanka „posiadania gruntu”, o której mowa w art. 7 ust. 1 dekretu. Z akt sprawy wynika, że Prezydent m.st. Warszawy nie przeprowadził w tym zakresie postępowania dowodowego, a przynajmniej nie dał ustaleniom żadnego wyrazu w uzasadnieniu decyzji. Tym samym wobec braku przekazanych Komisji przez Prezydenta m.st. Warszawy dowodów odnoszących się do wskazanej okoliczności należy uznać, że wspomniany organ nie ustalił istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy pozytywnej przesłanki rozstrzygnięcia wniosków dekretowych, o której stanowi art. 7 ust. 1 dekretu.

Uzasadnienie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 13 czerwca 2014 r., nr 1000/14/2014 wprost wskazuje, iż organ ten nie badał przesłanki posiadania gruntu przez pierwotnych właścicieli nieruchomości na datę złożenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej, tj. na dzień 13 stycznia 1948 r., co nie spełnia wymogu z art. 107 § 3 k.p.a. Wobec powyższego należało stwierdzić zaistnienie przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt 4b ustawy z dnia 9 marca 2017 r., stanowiącej – kumulatywnie z innymi naruszeniami – podstawę uchylenia decyzji administracyjnej Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 13 czerwca 2014 r., nr 1000/14/2014.

Prezydent m.st. Warszawy, miał obiektywnie taką możliwość, choćby poprzez zwrócenie się do właściwych instytucji państwowych (choćby: Archiwum Państwowe w Warszawie) o dokumentację dotyczącą pobytu i działalności osób ubiegających się o prawo własności czasowej w chwili składania wniosków na terenie miasta Warszawy. Działania takie pozwoliłyby Prezydentowi m.st. Warszawy na zweryfikowanie opisywanych okoliczności. Zaniechanie przeprowadzenia odpowiedniego postępowania dowodowego w zakresie zbadania przesłanki posiadania gruntu, stanowi podstawę do uchylenia decyzji

reprywatyzacyjnej. Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 4b ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, jeżeli decyzja reprywatyzacyjna została wydana pomimo nieustalenia posiadania nieruchomości warszawskiej przez dotychczasowego właściciela lub jego następców prawnych, o których mowa w art. 7 ust. 1 dekretu. Powyższy przepis stanowi lex specialis do przepisu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., zgodnie z którym organ stwierdza nieważność decyzji wydanej z naruszeniem prawa.

1.11. W konsekwencji, Komisja stwierdziła naruszenie prawa przez Prezydenta m.st. Warszawy poprzez wydanie w dniu czerwca 2014 r. decyzji reprywatyzacyjnej nr pomimo nieustalenia posiadania nieruchomości warszawskiej przez dotychczasowych właścicieli lub ich następców prawnych (art. 30 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4b ustawy z dnia 9 marca 2017 r. oraz art. 7 ust. 1 dekretu).

2. Rażące naruszenie przepisów prawa poprzez nieustalenie prawidłowego kręgu stron postępowania i naruszenie zasady czynnego udziału stron

2.1. Decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 25 czerwca 2014 r., została wydana z naruszeniem prawa polegającym na rażącym naruszeniu art. 7, art. 77 § 1 k.p.a. w związku z art. 7 ust. 1 dekretu – ze względu na nieustalenie prawidłowego kręgu stron postępowania administracyjnego.

2.2. Jak wynika z treści decyzji reprywatyzacyjnej, Prezydent m.st. Warszawy przyjął dokumenty przedstawione przez osobę zainteresowaną i jedynie na ich podstawie ustalił stan faktyczny sprawy. Prezydent m.st. Warszawy zaniechał jakichkolwiek innych czynności dowodowych, wbrew art. 7, 77 § 1 k.p.a., w szczególności w sprawie nie dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie kręgu osób uprawnionych. W toku postępowania rozpoznawczego Komisja ustaliła zaś, że w dniu wydania decyzji przez Prezydenta m.st. Warszawy istniały istotne okoliczności, które poddawały w wątpliwość to, czy dopuszczalne było ustanowienie prawa użytkowania wieczystego na rzecz beneficjenta.

2.3. Z treści decyzji reprywatyzacyjnej wynika, że Prezydent m.st. Warszawy nie dołożył należytej staranności w celu ustalenia stanu faktycznego sprawy, opierając się wyłącznie na dokumentach przedstawionych przez adw. A1 i M1 jako pełnomocnika M M M.

Wydając decyzję reprywatyzacyjną, organ administracyjny dysponował:

1. prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie z dnia 21 stycznia 2009 r. o sygn. akt: [redacted], w którym Sąd:

I. stwierdził, że spadek po B. [redacted] Er [redacted] z domu M. [redacted] zmarłej w dniu 9 maja 1946 r. w Warszawie, ostatnio stale zamieszkałej w Warszawie przy ul. [redacted]

na podstawie ustawy nabyła córka J. [redacted] L. [redacted] w całości,

II. stwierdził, że spadek po J. [redacted] L. [redacted] z domu E. [redacted] zmarłej w dniu 30 września 1994 r. w Warszawie ostatnio stale zamieszkałej w Warszawie przy [redacted]

na podstawie testamentu ustnego z dnia 28 maja 1994 r. nabył A. [redacted] K. [redacted] w całości.

2. postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie VI Wydział Cywilny z 14 grudnia 2010 r., sygn. akt [redacted] w którym Sąd ustanawiając kuratora spadków, wskazał że S. [redacted] M. [redacted] z domu M. [redacted] córka B. [redacted] i J. [redacted] z domu L. [redacted], ostatnio zamieszkała w Warszawie, zmarła 20 czerwca 1929 r.; oraz że A. [redacted] M. [redacted] i S. [redacted] zmarł podczas II wojny światowej.

2.4. Postanowienie spadkowe Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie z dnia 21 stycznia 2009 r. o sygn. akt [redacted] jest objęte domniemaniem wynikającym z przepisu art. 1025 § 2 Kodeksu cywilnego. Jest ono jednak domniemaniem prawnym wzruszalnym w trybie art. 679 Kodeksu postępowania cywilnego, tj. w postępowaniu o uchylenie lub zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku. Osobą zainteresowaną w złożeniu wniosku o uchylenie lub zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku jest każda osoba mająca interes w złożeniu wniosku o stwierdzenie nabycia spadku w rozumieniu art. 1025 k.c. (*vide* postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2000 r., IV CKN 470/00, Lex nr 52484).

Z okoliczności niniejszej sprawy, wynika, że w chwili orzekania przez Prezydenta m.st. Warszawy w dniu 11 czerwca 2014 r. istniały uzasadnione wątpliwości co do tego, czy spadek po B. [redacted] E. [redacted] (z domu M. [redacted]) zmarłej w dniu 9 maja 1946 r. nabyła osoba wymieniona w treści postanowienia spadkowego. Prezydent m.st. Warszawy nie podjął jednak żadnych starań w celu zbadania ewentualnego dziedziczenia po B. [redacted] E. [redacted] i zmarłej w dniu 9 maja 1946 r. przez Skarb Państwa.

Zgodnie z art. LI ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Przepisy wprowadzające kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r. Nr 16, poz. 94) do spraw spadkowych stosuje się prawo obowiązujące w chwili śmierci spadkodawcy, o ile przepisy poniższe nie stanowią inaczej. Ponadto, na podstawie art. LIV tej ustawy, przepisy kodeksu cywilnego o dziedziczeniu ustawowym Skarbu Państwa stosuje się, bez względu na rodzaj majątku, do wszelkich

spadków otwartych przed dniem 1 stycznia 1947 r., jeżeli według przepisów obowiązujących przed tą datą spadki te były wakujące lub bezdziedziczne, chyba że postępowanie dotyczące spadku zostało już prawomocnie ukończone. Oznacza to, że jeśli spadkodawca zmarł przed dniem 1 stycznia 1947 r., należy stosować przepisy dzielnicowego kodeksu cywilnego wskazanego przepisami ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o prawie właściwym dla stosunków prywatnych wewnętrznych (Dz. U. z 1926 r. Nr 101, poz. 580). Stosownie do treści art. 27 ust. 1 tej ustawy dla spraw spadkowych właściwe jest prawo, któremu spadkodawca podlegał osobiście w chwili śmierci, natomiast na podstawie art. 1 wskazanej ustawy zdolność osobistą obywatela polskiego ocenia się według prawa, obowiązującego w miejscu jego zamieszkania.

W uchwale z dnia 18 listopada 1966 r. (III CZP 89/66, OSNC 1967/4/62) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przepis art. LIV ustawy Przepisy wprowadzające kodeks cywilny ma zastosowanie do spadków wakujących, które były uregulowane w art. 811-814 Kodeksu Napoleona. Zgodnie z tym przepisem, aby doszło do dziedziczenia ustawowego Skarbu Państwa, muszą zostać spełnione trzy przesłanki: otwarcie spadku musi nastąpić przed dniem 1 stycznia 1947 r., spadek musi być spadkiem wakującym lub bezdziedzicznym, nie może dojść do prawomocnego zakończenia postępowania spadkowego. Pojęcie spadku wakującego zostało zdefiniowane w art. 811 Kodeksu Napoleona, który stanowi, że gdy po upływie terminów do sporządzenia inwentarza i do namysłu nikt się z roszczeniem do spadku nie zgłasza, gdy nie ma znanego spadkobiercy lub gdy spadkobiercy znani spadku się zrzekli, spadek poczytuje się za wakujący. Wskazany przepis należy interpretować w powiązaniu z art. 795 Kodeksu Napoleona, który przewiduje, iż spadkobiercy służą trzy miesiące do spisania inwentarza, licząc od dnia otwarcia spadku. Służy mu nadto, do namysłu względem przyjęcia lub zrzeczenia się spadku, termin czterdziestodniowy, którego bieg zaczyna się od dnia upływu trzech miesięcy, przeznaczonych na spisanie inwentarza, lub od dnia zamknięcia inwentarza, jeżeli takowy ukończony został przed upływem trzech miesięcy. Zatem w przypadku, gdy nie dokonano spisu inwentarza w powyższym terminie i spadkobierca nie przyjął lub nie zrzekł się spadku w stosownych terminach, spadek stawał się spadkiem wakującym. W tej sytuacji, na podstawie art. 812 Kodeksu Napoleona, właściwy sąd mianował kuratora na żądanie osób zainteresowanych lub na wniosek kuratora. Zakres zadań kuratora został określony w art. 813 Kodeksu Napoleona.

Zgodnie z art. 789 w zw. z art. 2262 Kodeksu Napoleona, możliwość przyjęcia lub zrzeczenia się spadku nieobjętego przedawnia się z upływem czasu wymaganego do najdłuższego przedawnienia praw nieruchomości, tj. w ciągu lat trzydziestu.

2.6. Z postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie z dnia 1 stycznia 2009 r. o sygn. akt wynika, że ostatnim miejscem zamieszkania B., E. zmarłej w dniu 9 maja 1946 r. była Warszawa. W związku z powyższym należy stwierdzić, że ostatnie miejsce zamieszkania spadkodawcy znajdowało się na terenie objętym obowiązywaniem Kodeksu Napoleona. Oznacza to, że do oceny praw spadkowych po B. : E. znajduje zastosowanie Kodeks Napoleona, obowiązujący do dnia 1 stycznia 1947 r., tj. do czasu wejścia w życie dekretu z dnia 8 października 1946 r. Prawo spadkowe (Dz. U. z 1946 r. Nr 60, poz. 328). W konsekwencji istniało prawdopodobieństwo, że spadek po B. E. mógł nabyć Skarb Państwa.

Z postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie Wydział Cywilny z 1 grudnia 2010 r., sygn. akt wynika, że ostatnim miejscem zamieszkania S. M. z domu M. córce B. i J. z domu L. zmarłej 20 czerwca 1929 r. w Warszawie była Warszawa. W związku z powyższym należy stwierdzić, że ostatnie miejsce zamieszkania spadkodawcy znajdowało się na terenie objętym obowiązywaniem Kodeksu Napoleona. Oznacza to, że do oceny praw spadkowych po S. M. z domu M., córce B. i J. z domu L. również znajduje zastosowanie Kodeks Napoleona. W konsekwencji istniało prawdopodobieństwo, że również spadek po S. M. z domu M. mógł nabyć Skarb Państwa.

W ocenie Komisji podobna sytuacja mogła zaistnieć co do spadku po A. Mr., synu M. i S., zmarłym podczas II wojny światowej. Termin końcowy na objęcie spadku po: B. E. z domu M. upłynąłby w 1976 r.; po S. M. domu M. upłynąłby w 1959 r.; natomiast po A. Mr. przy założeniu że ostatnim jego miejscem zamieszkania była Warszawa najpóźniej w 1975 r.

Z upływem tych terminów spadkobiercą *ipso iure* po wspomnianych współwłaścicielach przedmiotowej nieruchomości stały się Skarb Państwa.

Komisja zwraca uwagę, że łączny udział S. M. domu M., która zmarła 20 czerwca 1929 r. w Warszawie, B. E. domu M., która zmarła 9 maja 1946 r. w Warszawie oraz A. M. który zmarł podczas II Wojny Światowej wynosił łącznie 53,75 % w prawach i roszczeniach do przedmiotowej nieruchomości. Okoliczność ta, miała niewątpliwie istotny wpływ na ustalenie kręgu stron postępowania dekretowego. Zdaniem Komisji w sprawie zaistniały istotne wątpliwości

dotyczące kręgu stron postępowania dekretowego. Prezydent m.st. Warszawy w sposób oczywisty nie podjął się wyjaśnienia, czy po zmarłej B E₁ z domu M S₁ M₁ z domu M oraz A₁ M₁ powinien dziedziczyć Skarb Państwa.

Komisja w pełni podziela stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 września 2014 r., sygn. akt II SA/Go 563/14. w którym wskazano, iż „organy prowadzące postępowanie administracyjne władne są do rozstrzygnięcia kto jest spadkobiercą (...). Postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku ma niewątpliwie charakter deklaratoryjny, potwierdzający de iure wcześniej istniejący stan rzeczy. Orzeczenie to ustala prawomocnie stan prawny, jaki istnieje w chwili wydania, a zatem orzeka o tym, co jest (post. SO we Włocławku z dn. 17 października 2013, sygn. akt I Ca 94/13, <http://orzeczenia.wloclawek.so.gov.pl/>). Z art. 50 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1875) obowiązkiem osób uczestniczących w zarządzaniu mieniem komunalnym jest zachowanie szczególnej staranności przy wykonywaniu zarządu zgodnie z przeznaczeniem tego mienia i jego ochrona. Zgodnie z art. 12 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. 2018 poz. 121; dalej u.g.n.) organy wykonawcze jednostki samorządu terytorialnego, są zobowiązane do gospodarowania nieruchomościami w sposób zgodny z zasadami prawidłowej gospodarki.

Pominięcie tych okoliczności prawnych spowodowało, że z jednej strony nieprawidłowo został określony krąg stron postępowania, gdyż za stronę uznano kupca roszczeń po B E₁ z domu M S₁ M₁ z domu M oraz potencjalnie A₁ M₁ a z drugiej strony zaniedbany został obowiązek ochrony praw do nieruchomości komunalnej nabytej z mocy prawa art. 5 ust 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz.U. Nr 32 poz. 191).

W niniejszej sprawie powstały istotne wątpliwości, co do osób uprawnionych na podstawie dekretu, a w konsekwencji, co do kręgu stron niniejszego postępowania, wysokości przysługującego im udziału, jak i prawidłowości rozstrzygnięcia podjętego w przedmiotowej decyzji.

W konsekwencji, Komisja stwierdziła rażące naruszenie prawa przez Prezydenta m.st. Warszawy poprzez nieustalenie prawidłowego katalogu stron postępowania (art. 30 ust. 1 pkt 4).

3. Brak podstaw prawnych do orzeczenia w decyzji reprivatyzacyjnej o warunkowym ustanowieniu ograniczonego prawa rzeczowego

3.1. Komisja stwierdza, że Prezydent m. st. Warszawy ustanowił prawo użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu o powierzchni 466 m², opisanego w ewidencji jako działka nr z obrębu , położonego w Warszawie przy ulicy Marszałkowskiej (dawna Królewska 39) na rzecz M. M. M. pod warunkiem ustanowienia nieodpłatnego, na czas nieoznaczony, ograniczonego prawa rzeczowego w związku z istniejącym tunelem metra.

W ocenie Komisji, rozstrzygnięcie zawarte w punktach 7, 8, 9, decyzji reprivatyzacyjnej określające warunki ustanowienia prawa użytkowania wieczystego należy traktować jako element rozstrzygnięcia merytorycznego, które jednakże nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach prawa.

Powyższa praktyka Prezydenta m.st. Warszawy była już przedmiotem kontroli sądów administracyjnych. W wyroku z dnia 14 kwietnia 2017 r., sygn. akt I OSK 1580/15, Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że w postępowaniu prowadzonym z wniosku dekretowego – zgodnie z art. 7 ust. 2 dekretu - obowiązkiem organu jest orzec w przedmiocie ustanowienia bądź odmowy ustanowienia prawa użytkowania wieczystego. Nie jest zaś dopuszczalne orzekanie w przedmiocie ustanowienia nieodpłatnie, na czas nieoznaczony, ograniczonego prawa rzeczowego, prawa użytkowania na rzecz m. st. Warszawy w związku z budową tunelu metra, lub też nakładanie obowiązków związanych z ustanowieniem w przyszłości ograniczonych praw rzeczowych.

Wyższej przedstawione stanowisko koresponduje z innymi orzeczeniami sądów administracyjnych (patrz: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 listopada 2014 r., sygn. akt I SA/Wa 2496/14 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w Warszawie z dnia 13 września 2017 r., sygn. akt I SA/Wa 818/17).

Zamieszczenie przez Prezydenta m.st. Warszawy w decyzji reprivatyzacyjnej punktów 7, 8, 9 dotyczących warunkowego ustanowienia prawa użytkowania wieczystego pozbawione jest podstaw prawnych, gdyż organ w trybie art. 7 ust. 2 dekretu warszawskiego może wyłącznie uwzględnić wniosek dekretowy lub odmówić jego uwzględnienia. W konsekwencji, Komisja stwierdziła wydanie bez podstawy prawnej, decyzji Prezydenta m.st. Warszawa z czerwca 2014 r., nr , w zakresie punktów 7, 8, 9 (art. 30 ust. 1 pkt 4 w zw. art. 7 ust. 1 dekretu).

4. Przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej było rażąco sprzeczne z interesem społecznym – nastąpiło w zamian za świadczenie wzajemne rażąco niewspółmierne do wartości nieruchomości warszawskiej

4.1. Komisja ustaliła, że w rozpatrywanej sprawie wystąpiła również przesłanka z art. 30 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., stanowiąca podstawę do wydania decyzji uchylającej decyzję reprivatyzacyjną w całości i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy, gdyż przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej nastąpiło w zamian za świadczenie wzajemne rażąco niewspółmierne do wartości nieruchomości warszawskiej.

Stosownie do treści art. 30 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja uchyla decyzję reprivatyzacyjną, jeżeli przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej było rażąco sprzeczne z interesem społecznym, w szczególności jeżeli nastąpiło w zamian za świadczenie wzajemne rażąco niewspółmierne do wartości nieruchomości warszawskiej.

4.2. W stosowaniu prawa administracyjnego szczególną rolę odgrywa uwzględnianie w toku postępowania interesu społecznego i interesu jednostkowego oraz ustalanie relacji między nimi w ramach ww. art. 7 k.p.a. W tym kontekście szczególną rolę pełni Komisja, która zgodnie z art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. jest organem administracji publicznej stojącym na straży interesu publicznego, w zakresie postępowań w przedmiocie wydania decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich. W toku postępowania rozpoznawczego Komisja obowiązana jest zatem nie tylko do przywrócenia do stanu zgodnego z prawem, ale także do usunięcia skutków prawnych, niedających się pogodzić z interesem społecznym. Wobec treści art. 30 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. na Komisji każdorazowo spoczywa obowiązek dokonania oceny przeniesienia roszczeń do nieruchomości warszawskiej przez pryzmat interesu społecznego.

4.3. „Interes społeczny”, do którego odwołują się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego oraz przepisy ustawy z dnia 9 marca 2017 r., jest klauzulą generalną, tzn. stanowi zwrot językowy będący częścią przepisu prawnego, służący uelastycznieniu tekstu aktu prawnego, który celowo jest niedookreślony, ma charakter oceniający oraz odsyła do kryteriów pozaprawnych. Jako kategoria aksjologiczna, interes społeczny wiąże się zatem z realizacją, w drodze stosowania prawa administracyjnego, określonych interesów ogólnych.

Klauzule generalne zwykle posiadają konstrukcję złożoną z dwóch członów: określenia rodzaju wartości, ocen czy norm (jak: zasady, interes, dobro) oraz sfery rzeczywistości rzutującej na kierunek identyfikacji treści wartościowania (jak: społeczny,

publiczny, jednostkowy, sprawiedliwość społeczna, słusność, współzycie społeczne). W odniesieniu do klauzul prawa administracyjnego najczęstszym sposobem określenia wartości jest wskazanie interesu, przy czym dominującą perspektywą aksjologiczną, wiążącą się bezpośrednio z cechami regulacji administracyjnoprawnej, jest perspektywa ogólnospołeczna, publiczna i państwowa, w odniesieniu do której interesy, zasady czy względy są ustalane. Jednocześnie, dla ustalenia treści kryterium klauzuli odsyłającej nie jest najistotniejsze ustalenie znaczenia językowego pojęcia „interes” w odesłaniu do interesu społecznego. Dla treści odesłania najważniejsze jest określenie zakresu aksjologicznego, jaki może się w takim zwrocie mieścić. Istotna przy tym jest identyfikacja treści danego terminu z określonym typem wartości, w ramach którego może mieć miejsce poszukiwanie odniesień politycznych czy gospodarczych poszczególnych odesłań, gdyż decydować to może o przypisaniu danemu znaczeniu (treści klauzuli) cechy wpływu na realizację jakiejś polityki stosowania prawa administracyjnego (zob. L. Leszczyński, Interpretacyjna rola kryteriów otwartych i innych decyzji stosowania prawa. [w:] prof. dr hab. R. Hauser (red.), prof. dr hab. A. Wróbel, prof. dr hab. Z. Niewiadomski, Wykładowia w prawie administracyjnym., System Prawa Administracyjnego Tom 4., rok: 2015, wydanie: 2).

W prawie administracyjnym uwaga organów administracji może być – w ramach odesłań poprzez klauzule generalne – kierowana na kryteria moralne, polityczne oraz gospodarcze. Za kryterium gospodarcze uznać należy przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej w zamian za świadczenie wzajemne rażąco niewspółmierne do jej wartości.

Swoboda umów nie jest równoznaczna z całkowitą dowolnością w kształtowaniu cen. Komisja każdorazowo ocenia zatem przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej przez pryzmat wspomnianego interesu społecznego. Oznacza to w szczególności konieczność badania ekwiwalentności świadczeń. W orzecznictwie sądowym wskazuje się, iż jeśli strony nadają zawieranej umowie cechę wzajemności, to mają swobodę w kształtowaniu wynikającego z niej zobowiązania o tyle tylko, o ile ich postanowienia nie podważają zasady ekwiwalentności świadczeń stron umowy wzajemnej (vide wyrok SN z dnia 8 stycznia 2003r., II CKN 1097/00). Ustawodawca przyjął zaś, że okolicznością przemawiającą w sposób szczególny za uznaniem, że przeniesienie roszczeń było rażąco sprzeczne z interesem społecznym, jest przeniesienie roszczeń w zamian za świadczenie wzajemne rażąco niewspółmierne do wartości nieruchomości warszawskiej.

4.4. Przedmiotem analizy w niniejszej sprawie była kwestia ekwiwalentności świadczenia wynikającego z dwóch umów sprzedaży roszczeń i praw z dnia 2 lutego 2011 r.

oraz 29 kwietnia 2014 r. zgodnie z treścią art. 27 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Wymieniony przepis stanowi, że wartość nieruchomości w postępowaniu rozpoznawczym określa rzeczoznawca majątkowy zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, według stanu na dzień wydania decyzji reprivatyzacyjnej.

Zgodnie z operatem szacunkowym sporządzonym przez biegłą Sylwię Mikulską z dnia 23 czerwca 2018 r. wartość rynkowa prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Marszałkowskiej (dawna ul. Królewska 39), stanowiącej działkę ewidencyjną nr ..., obręb: ... dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie w Wydziale Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW nr ... według stanu faktycznego i prawnego na dzień:

- 16 lipca 2010 r. i 2 lutego 2011 r. wynosiła 6.174.164,00 zł;
- 29 kwietnia 2014 r. wynosiła 6.664.806,00;
- wydania decyzji reprivatyzacyjnej z dnia 25 czerwca 2014 r. wynosi 6.664.806 złotych.

Zgodnie z aktami sprawy beneficjent decyzji reprivatyzacyjnej M ... M ... M ... nabył prawa i roszczenia do przedwojennej nieruchomości objętej dekretem warszawskim przy ul. Królewskiej 39 hip. nr ... na podstawie:

- aktu notarialnego z dnia ... lutego 2011 roku Repertorium A numer ... sporządzonego przed B ... J: ... - notariuszem w Warszawie mocą którego M ... A ... M ... sprzedał na rzecz M ... M. ... M. ... udział wynoszący 7/20 części (35%) w prawach i roszczeniach do nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Królewskiej 39 hip. nr ... za kwotę 38.500 zł.

- aktu notarialnego z dnia ... kwietnia 2014 roku Repertorium A numer ... sporządzonego przed A: B ... - zastępcą A: S: ... - notariusza w Warszawie mocą której M ... M ... M ... nabył udział wynoszący 65% w prawach i roszczeniach do nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Królewskiej 39 od kuratorów spadków nieobjętych po K ... S: ... M: ... R: ... E: ... M: ... S ... M: ... z domu M ... Ar: ... M: ... J ... D ... M ... W: ... M ... i P ... Ł ... za kwotę 67.800 zł.

Oznacza to, że M ... M ... M ... nabył prawa i roszczenia do przedwojennej nieruchomości objętej dekretem warszawskim przy ul. Królewskiej 39 hip. nr ... za łączną kwotę 106.300 zł, czyli za niecałe 2% realnej wartości zreprivatyzowanej nieruchomości.

4.4. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 17 lipca 2015 r. (sygn. I ACa 1958/14): „rażąca różnica pomiędzy świadczeniami stron to taka, która

powoduje rażąco naruszenie ekwiwalentności świadczeń w znaczeniu obiektywnym i która w sposób oczywisty odbiega od dopuszczalnej w obrocie nierównowagi świadczeń. Wymóg istnienia obiektywnej dysproporcji wartości świadczeń oznacza, że nie będzie miało znaczenia mniemanie strony co do owej wartości”.

Dysproporcja pomiędzy ustaloną w umowie ceną sprzedaży, a rzeczywistą wartością nieruchomości miała charakter rażący, bowiem M. 1 M M: nabył roszczenia do nieruchomości za ułamek ich realnej wartości. Przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej było w tym zakresie rażąco sprzeczne z interesem społecznym.

4.5. W konsekwencji stwierdzić należy, że przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej było rażąco sprzeczne z interesem społecznym, zatem wyczerpana została przesłanka uchylenia zakwestionowanej decyzji reprivatyzacyjnej w postaci art. 30 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

5. Podstawy uchylenia decyzji reprivatyzacyjnej w całości.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. W wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy decyzję reprivatyzacyjną albo
- 2) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo, uchylając tę decyzję, umarza postępowanie w całości albo w części, albo
- 2a) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i zawiesza postępowanie w przypadku przeszkody uniemożliwiającej dalsze prowadzenie postępowania i wydanie decyzji, albo
- 3) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, albo
- 3a) stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych, albo
- 4) w razie, gdy decyzja reprivatyzacyjna wywołała nieodwracalne skutki prawne, stwierdza wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić, albo
- 5) umarza postępowanie rozpoznawcze;
- 6) rozpoznaje wniosek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu.

Zgodnie zaś z art. 30 ust. 1 w/w ustawy Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, jeżeli:

- 1) dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe;
- 2) decyzja reprivatyzacyjna została wydana w wyniku przestępstwa;
- 3) wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji reprivatyzacyjnej, nieznane organowi, który ją wydał;
- 4) decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa;
 - 4a) stwierdzono inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności jeżeli stroną postępowania o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej była osoba, która nie była osobą uprawnioną w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu, osobę uprawnioną reprezentował kurator ustanowiony dla osoby nieznanej z miejsca pobytu, a nie było podstaw do jego ustanowienia, ustanowiono kuratora spadku działającego w imieniu osoby nieżyjącej lub z naruszeniem przepisów o dziedziczeniu, w tym przepisów dotyczących dziedziczenia spadków wakujących lub nieobjętych, lub stwierdzono naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy;
 - 4b) decyzja reprivatyzacyjna została wydana pomimo nieustalenia posiadania nieruchomości warszawskiej przez dotychczasowego właściciela lub jego następców prawnych, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu;
- 5) przeniesienie roszczeń do nieruchomości warszawskiej było rażąco sprzeczne z interesem społecznym, w szczególności jeżeli nastąpiło w zamian za świadczenie wzajemne rażąco niewspółmierne do wartości nieruchomości warszawskiej;
- 6) wydanie decyzji reprivatyzacyjnej doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym lub skutków sprzecznych z celem, dla którego ustanowiono użytkowanie wieczyste, w szczególności do zastosowania uporczywie lub w sposób istotnie utrudniający korzystanie z lokalu w nieruchomości warszawskiej groźby bezprawnej, przemocy wobec osoby lub przemocy innego rodzaju w stosunku do osoby zajmującej ten lokal;
- 7) decyzja reprivatyzacyjna została wydana pomimo przyznania, na podstawie przepisów odrębnych, świadczenia w związku z przejściem własności nieruchomości;
- 8) decyzja reprivatyzacyjna dotyczy osoby prawnej powstałej przed dniem 1 września 1939 r., której akcje lub udziały objęto w sposób niezgodny z prawem.

Według Komisji, w sprawie zrealizowały się przesłanki z art. 30 ust. 1 pkt 4, 4b, 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. W konsekwencji Komisja uznała, że decyzja reprivatyzacyjna podlega uchyleniu w całości. Komisja wyjaśnia, że dla wzruszenia decyzji reprivatyzacyjnej wystarczające było stwierdzenie tylko jednej przesłanki uregulowanej w art. 30 ust. 1 powołanej ustawy. W niniejszej sprawie za uchyleniem decyzji reprivatyzacyjnej przemawiało jednak więcej powodów, co zostało wykazane powyżej.

Po pierwsze, decyzja z dnia . czerwca 2014 r., nr . została wydana pomimo nieustalenia przez Prezydenta m.st. Warszawy posiadania przez dotychczasowych właścicieli lub ich następców prawnych, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu. Prezydent m.st. Warszawy tym samym naruszył art. 7, art. 77 i art. 107 § 3 k.p.a. w związku z art. 7 ust. 1 dekretu.

Po drugie Prezydent m.st. Warszawy w sposób wadliwy ustalił katalog stron postępowania administracyjnego oraz potencjalnych beneficjentów. Organ poprzestał na przeprowadzeniu dowodów z postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie z dnia stycznia 2009 r. o sygn. akt / oraz postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie VI Wydział Cywilny z grudnia 2010 r., sygn. akt nie badając okoliczności zastosowania Kodeksu Napoleona i dziedziczenia spadków jako wakujących.

Po trzecie, Prezydent m.st. Warszawy zamieścił w przedmiotowej decyzji bez podstawy prawnej rozstrzygnięcie dotyczące warunkowego ustanowienia prawa użytkowania wieczystego.

Po czwarte, w badanej sprawie przeniesienie roszczeń do nieruchomości przy ul. Królewskiej 39 w Warszawie było rażąco sprzeczne z interesem społecznym, gdyż M. M nabył prawa i roszczenia do przedwojennej nieruchomości objętej dekretem warszawskim przy ul. Królewskiej 39 hip. nr za łączną kwotę 106.300 zł, czyli za niecałe 2% realnej wartości zreprivatyzowanej nieruchomości.

Z powyższych względów Komisja uznała, że decyzja reprivatyzacyjna podlega uchyleniu w całości. Należy przy tym wyjaśnić, że dla wzruszenia decyzji reprivatyzacyjnej wystarczające było stwierdzenie tylko jednej przesłanki uregulowanej w art. 30 ust. 1 powołanej ustawy. W niniejszej sprawie za uchyleniem decyzji reprivatyzacyjnej przemawiało jednak więcej powodów, co zostało wykazane powyżej.

6. Brak nieodwracalnych skutków prawnych

Kontrolowana decyzja Prezydenta m.st. Warszawy nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

W myśl wskazanego przepisu przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n.

W płaszczyźnie prawa administracyjnego pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprzywatywacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017). Funkcjonuje ono na gruncie art. 156 k.p.a. i stanowi przesłankę negatywną, która wyłącza stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej, pomimo istnienia wad kwalifikowanych określonych w art. 156 § 1,3,4,7 k.p.a.

Nieruchomość gruntowa położona w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej (dawna ul. Królewska 39) nie została zbyta na rzecz osób trzecich. Nie zawarto także umowy o oddanie ww. gruntu w użytkowanie wieczyste. Jak wynika z działu II księgi wieczystej nr prowadzonej dla przedmiotowej nieruchomości, jedynym właścicielem nieruchomości jest w dalszym ciągu Miasto Stołeczne Warszawa (stan na dzień 20 lipca 2018 r.). W konsekwencji Komisja stwierdziła, że kontrolowana decyzja reprzywatywacyjna nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych.

7. Przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Prezydentowi m.st. Warszawy

7.1. Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja uchyla decyzję reprzywatywacyjną w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprzywatywacyjną, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Stosownie do treści art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., wydając decyzję, o której mowa w ust. 1 pkt 3, Komisja wskazuje okoliczności, które należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Zapatrywania prawne i wskazania Komisji co do dalszego

postępowania są wiążące dla organu, któremu przekazano sprawę do ponownego rozpatrzenia.

Wskazany w art. 29 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zwrot „konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie”, jest zwrotem ocennym i stwierdzenie tej okoliczności oznacza konieczność przeprowadzenia przez organ (Prezydenta m.st. Warszawy) postępowania wyjaśniającego w całości lub znacznej części. Opierając się na utrwalonym orzecznictwie sądów administracyjnych, należy wskazać, że wydanie przez Komisję decyzji kasacyjnej jest dopuszczalne w przypadku, gdy zostaną spełnione określone w niej przesłanki: wydanie decyzji z naruszeniem przepisów postępowania oraz uznanie, że konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 listopada 2014 r., sygn. akt II OSK 2279/13 oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 kwietnia 2018 r., sygn. akt I GSK 1897/18).

7.2. Analiza przedmiotowej decyzji reprivatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy prowadzi do wniosku, że naruszenie zasady prawdy obiektywnej poprzez niezbadanie przez organ przesłanki posiadania, oraz nieustalenie prawidłowego katalogu spadkobierców, ma bezpośredni wpływ na katalog beneficjentów decyzji oraz stron postępowania administracyjnego

W ocenie Komisji decyzja Prezydenta m.st. Warszawy, wydana została z rażącym naruszeniem prawa, a konieczny do jej wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na rozstrzygnięcie.

7.3. Niezbadana przesłanka posiadania jest jedną z trzech przesłanek, które muszą zostać spełnione kumulatywnie. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 19 lipca 2016 r., wydanym pod sygn. akt Kp 3/15, określił wynikające z art. 7 ust. 1 i 2 dekretu przesłanki roszczenia o ustanowienie prawa rzeczowego i wskazał, że nie można pominąć żadnego z elementów treści tych przepisów. Przepis art. 7 ust. 1 dekretu wprost uzależnia możliwość złożenia wniosku dekretowego od wykazania posiadania gruntu przez jego dotychczasowych właścicieli lub ich następców prawnych.

W toku postępowania administracyjnego prowadzonego z wniosku dekretowego istotny wpływ na wynik sprawy ma okoliczność zbadania przez Prezydenta m.st. Warszawy wszystkich przesłanek umożliwiających złożenie – a w konsekwencji rozpoznanie – wniosku dekretowego. W rozpatrywanej sprawie Prezydent m.st. Warszawy, prowadząc postępowanie, skupił się na pozytywnych przesłankach dotyczących następstwa prawnego i terminowości złożenia wniosku dekretowego oraz negatywnej przesłance dotyczącej korzystania z gruntu

przez dotychczasowego właściciela w sposób dający się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zabudowania.

Z dokumentów zgromadzonych w aktach postępowania przed Prezydentem m.st. Warszawy nie wynika, by przesłanka posiadania była w ogóle badana. Również w uzasadnieniu decyzji reprivatyzacyjnych dotyczącej ul. Marszałkowskiej (dawniej: Królewska 39) nie odniesiono się do kwestii posiadania.

7.4. W ocenie Komisji, Prezydent m.st. Warszawy wydając przedmiotową decyzję nie zbadał kwestii dotyczących następstwa prawnego po S Mc z domu M zmarłej 20 czerwca 1929 r. w Warszawie, B: ; E: z domu M zmarłej 9 maja 1946 r. w Warszawie oraz A Mc zmarłego podczas II Wojny Światowej, po których istnieje prawdopodobieństwo nabycia spadku przez Skarb Państwa. Wyjaśnienie powyższej okoliczności ma wpływ na strony postępowania dekretowego, a także na katalog beneficjentów decyzji.

7.5. Z uwagi na powyższe, zachodziła konieczność przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia oraz przeprowadzenia postępowania dowodowego w znacznej części.

8. Okoliczności, które należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

8.1. Organ administracji, rozpatrując ponownie sprawę z wniosku dekretowego z dnia 13 stycznia 1948 r. o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego do nieruchomości warszawskiej położonej przy ulicy Królewskiej 39 hip. będzie obowiązany wziąć pod uwagę konieczność wyjaśnienia następujących okoliczności.

Po pierwsze, Prezydent m.st. Warszawy powinien przeprowadzić odpowiednie postępowanie dowodowe w zakresie ustalenia, czy zaistniała przesłanka determinująca pozytywne rozpoznanie wniosku dekretowego w postaci posiadania gruntu przez pierwotnych właścicieli nieruchomości lub ich następców prawnych.

Po drugie, przy ponownym rozpatrzeniu sprawy organ administracji publicznej powinien podjąć czynności mające na celu ustalenie prawidłowego katalogu stron postępowania dekretowego. W tym celu organ winien wziąć pod rozwagę wystąpienie do organu reprezentującego interes Skarbu Państwa – w tym wypadku Prezydenta m.st. Warszawy wykonującego uprawnienia Starosty z wnioskiem o:

1. wystąpienie do właściwego sądu w trybie art. 679 k.p.c., w celu zmiany postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie z dnia stycznia 2009

r. o sygn. akt poprzez uznanie, że spadek po B E z domu M zmarłej w dniu 9 maja 1946 r. w Warszawie, ostatnio stale zamieszkałej w Warszawie przy ul. na podstawie ustawy nabył Skarb Państwa w całości.

2. wystąpienie do właściwego sądu z wnioskiem o stwierdzenie nabycie spadku przez Skarb Państwa po S M domu M , córki B i J z domu L ostatnio zamieszkałej w Warszawie, zmarłej 20 czerwca 1929 r.; oraz A i M synu M i S zmarłego podczas II wojny światowej.

Po trzecie, wobec ustaleń poczynionych przez Komisję, podczas ponownego rozpoznania organ powinien przeprowadzić dowód z pełnej treści odpisów wszystkich aktów notarialnych, stanowiących podstawę przenoszenia praw i roszczeń do nieruchomości warszawskiej. Kierując się zasadami współzycia społecznego organ winien przeanalizować treść, cel i skutki umowy sprzedaży roszczeń i praw z dnia lutego 2011 r. oraz kwietnia 2014 r. w znacznie szerszym kontekście. Niezbędne jest uwzględnienie całokształtu okoliczności faktycznych i prawnych towarzyszących umów z dnia lutego 2011 r. oraz kwietnia 2014 r., a przede wszystkim to, że dotyczyły one roszczeń przedwojennych właścicieli i spadkobierców właścicieli budynków wyzutych z prawa własności nieruchomości na podstawie dekretu warszawskiego. Dowody z pełnej treści odpisów aktów notarialnych powinny stanowić podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych w zakresie ważności wszystkich aktów notarialnych oraz współmierności świadczeń za nabywane roszczenia do nieruchomości w stosunku do tychże wartości. Ustalenie ważności czynności prawnych dokonywanych w formie aktów notarialnych ma istotne znaczenie dla wykazania następstwa prawnego po dawnych współwłaścicielkach hipotecznych, a tym samym dla rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej z wniosku dekretowego.

Organ powinien również poddać pod rozważenie zasadność wystąpienia z wnioskiem do prokuratora (w trybie art. 7 k.p.c.) o ewentualne wytoczenie powództw w trybie art. 58 k.c. do sądu powszechnego. Na marginesie podnieść należy, że na bezwzględnie nieważność czynności prawnej może powołać się każdy, czyj interes narusza funkcjonująca w obrocie prawnym umowa dotknięta sankcją nieważności. W świetle art. 58 § 2 k.c. istotne jest zweryfikowanie, czy nie doszło do rażącego zachwiania ekwiwalentności świadczeń między stronami umów, na podstawie których każdorazowo dochodziło do sprzedaży praw i roszczeń przedmiotowej nieruchomości, a stąd czy są podstawy do uznania ich za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i w konsekwencji za nieważne.

Po czwarte, przy ponownym rozpoznaniu sprawy organ administracyjny powinien uwzględnić obowiązujący stan prawny, w szczególności zwrócić uwagę na art. 214a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 121 z późn. zm.; dalej: ustawa o gospodarce nieruchomościami). Z uwagi na treść przepisu art. 214a ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustalenia faktyczne poczynione przez Komisję, Prezydent m. st. Warszawy powinien przeanalizować, czy nieruchomość położona w Warszawie przy ulicy Królewskiej 39 jest przeznaczona lub wykorzystywana na cele określone w art. 6 przywołanej ustawy. Oznacza to, że Prezydent m. st. Warszawy zobowiązany będzie oprócz wskazanych wyżej okoliczności zbadać problematykę prawną związaną ze znajdującym się pod przedmiotową nieruchomością tunelem metra.

Zgodnie ze znajdującymi się w aktach Komisji pismami Szefa Obrony Cywilnej Kraju oraz Wojewody Warszawskiego z dnia 26 czerwca 2018 r. tunel metra znajdującego się pod nieruchomością położoną w Warszawie przy ulicy Marszałkowska (dawna ul. Królewska 39) stanowiącą działkę ewidencyjną nr 10/001/001, obręb 10/001 jest obiektem niezbędnym dla potrzeb obrony cywilnej w aspekcie planowanego wykorzystania do zbiorowej ochrony ludności. Metro Warszawskie Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie jest zaewidencjonowane pod poz. 283 w Ewidencji obiektów kategorii II szczególnie ważnych dla bezpieczeństwa i obronności Państwa prowadzonej przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. W związku z powyższym wszystkie obiekty Metra (również tunel metra znajdujący się pod przedmiotową nieruchomością) posiadają szczególne znaczenie dla obronności RP i bezpieczeństwa wewnętrznego Państwa, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 2003 r. w sprawie obiektów szczególnie ważnych dla bezpieczeństwa i obronności państwa oraz ich szczególnej ochrony (Dz. U. Nr 116, poz. 1090 i z 2017 r. poz.42).

Powyższe ustalenia korespondują z pismem Dyrektora Biura Spraw Dekretowych z dnia 26 czerwca 2018 r. z którego wynika, że tunel metra znajdujący się pod nieruchomością położoną w Warszawie przy ul. Marszałkowskiej, stanowiącą działkę ewidencyjną nr 10/001/001, obręb 10/001 posiada szczególne znaczenie dla obronności RP i bezpieczeństwa wewnętrznego Państwa. Metro Warszawskie, tj. stacje i tunele są kluczowymi elementami infrastruktury miejskiej w systemie bezpieczeństwa publicznego. Jednocześnie zgodnie z pismem Metra Warszawskie sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie z dnia 12 lipca 2018 r. wynika, że infrastruktura techniczna w tunelach metra służy realizacji funkcji określonych w Umowie wykonawczej o świadczenie usług przewozowych środkami komunikacji zbiorowej metrem

w latach 2009-2027 zawartej przez Miasto Stołeczne Warszawa oraz Metro Warszawskie sp. z o.o. z dnia 2 grudnia 2009 r. z aneksami.

Prezydent m. st. Warszawy ponownie rozpatrując sprawę zobowiązany będzie do wzięcia pod uwagę powyższych ustaleń i zestawienia ich z przesłankami wynikającymi z art. 214a u.g.n.

9. Strony postępowania rozpoznawczego.

Zasadą jest, że ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami prawa procesowego. Wprawdzie postępowanie w przed tut. komisją jest odrębnym postępowaniem, to nie do przyjęcia jest, że obowiązują inne reguły ochrony interesu prawnego. Interes prawny ma strona (strony) postępowania reprivatyzacyjnego, jednostki, których pozbawiono prawa do udziału w postępowaniu zwykłym oraz jednostki, których interes prawny wynika z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z dnia 10 lutego 2009 r., sygn. akt I OSK 329/08).

W judykaturze przyjmuje się, iż stronami postępowania dekretowego są nie tylko przeddekretowi właściciele nieruchomości lub ich następcy prawni, ale także każdy, komu przysługuje tytuł praworzeczowy do nieruchomości, a zatem obecni właściciele lokali (i to zarówno w budynkach dekretowych oraz podekretowych), jak i obecni użytkownicy wieczystości nieruchomości. (por. wyrok NSA z dnia 24 kwietnia 2008 r., sygn. akt I OSK 264/08, z dnia 8 lutego 2007 r., sygn. akt I OSK 1110/06, z dnia 31 marca 2011 r., sygn. akt I OSK 798/10; wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 lipca 2017 r., sygn. akt I SA/Wa 116/17).

Z uwagi na powyższe, za strony postępowania należało uznać beneficjenta decyzji reprivatyzacyjnej, tj. M: M M a także A R M, który jako następca prawny (syn) prawowitego właściciela hipotecznego przedwojennej nieruchomości przy ul. Królewskiej 39, ma interes prawny w postępowaniu prowadzonym w trybie art. 7 ust. 1 i 2 dekretu warszawskiego (co potwierdzają orzeczenia sądów cywilnych).

Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego

przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

10. Konkluzja

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4, 4b i 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja uchyliła w całości decyzje Prezydenta m.st. Warszawy z dnia czerwca 2014 r. nr i przekazała sprawę Prezydentowi m.st. Warszawy do ponownego rozpatrzenia.

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a. oraz art. 54 § 1 p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).
2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221 poz. 2193, z późn. zm.).
3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią

decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

Przewodniczący Komisji

Patryk Jaki



Otrzymują:

1. Miasto Stołeczne Warszawa,
2. M i M i.
3. A R M

